

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

24. dubna 2017*

„Veřejná služba — Smluvní zaměstnanci pro pomocné práce — Článek 3b pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (PŘOZ) — Navazující pracovní poměry zaměstnance — Pracovní smlouvy na dobu určitou — Rozhodnutí o neobnovení — Zneužití pravomoci — Žádost o pomoc — Právo být vyslechnut — Mimosmluvní odpovědnost“

Ve věci T-584/16,

HF, s bydlištěm v Bousvalu (Belgie), zastoupená A. Tymen, advokátkou,

žalobkyně,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému L. Deneys a S. Alves, jako zmocněnkyněmi,

žalovanému,

jehož předmětem je žaloba na základě článku 270 SFEU a směřující jednak ke zrušení rozhodnutí Parlamentu o neobnovení smlouvy smluvního zaměstnance pro pomocné práce žalobkyně a jednak k náhradě újmy, která údajně vznikla žalobkyni v zásadě tímto rozhodnutím,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, P. Nihoul a J. Svenningsen (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, HF, byla zaměstnána orgánem oprávněným k uzavírání pracovních smluv Evropského parlamentu (dále jen „OOUPS“) prostřednictvím po sobě uzavíraných smluv od 6. ledna do 14. února 2003, od 15. února do 31. března 2003, od 1. dubna do 30. června 2003 a od 1. do 31. července 2003, a to jako pomocná zaměstnankyně, což je kategorie zaměstnání stanovená pracovním řádem ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „PŘOZ“), ve znění před 1. květnem 2004. Žalobkyně byla přidělena do audiovizuálního odboru, který se později stal oddělením (dále jen „audiovizuální

* Jednací jazyk: francouzština.

oddělení“) ředitelství pro sdělovací prostředky (dále jen „ředitelství pro sdělovací prostředky“) generálního ředitelství (GŘ) pro „Informace a vztahy s veřejností“, které se stalo generálním ředitelstvím (GŘ) pro „Komunikaci“. V tomto oddělení vykonávala funkci asistentky kategorie B skupiny V třídy 3.

- 2 Od 1. srpna 2003 do 31. července 2004 byla žalobkyně zaměstnána společností se sídlem ve Francii, která poskytovala služby pro Parlament, jako administrátorka produkce za účelem zvládnutí nárůstu činnosti související s administrativou produkce audiovizuálního oddělení. Tato smlouva byla obnovena vzájemnou dohodou mezi žalobkyní a společností poskytující služby na období od 1. srpna 2004 do 31. ledna 2005 a poté byla žalobkyně podle smlouvy ze dne 31. ledna 2005 zaměstnána v této společnosti na dobu neurčitou.
- 3 Dne 1. dubna 2005 však žalobkyně ukončila činnost u Parlamentu vykonávanou pro uvedenou společnost, protože byla znovu zaměstnána přímo OOUPS jako smluvní zaměstnankyně, což je kategorie zaměstnání vytvořená PŘOZ, ve znění platném od 1. května 2004. Poté byla zařazena do platové třídy 9 funkční skupiny III, aby vykonávala „[v]ýkonné úkoly, redakční činnost, účetnictví a [j]iné obdobné technické úkoly vykonávané pod dohledem úřed[níků] nebo dočas[ných] zaměstnanců“ v části audiovizuálního oddělení nazvané „Newsdesk Hotline“ (dále jen „Newsdesk Hotline“) na počáteční dobu devíti měsíců, tj. do 31. prosince 2005. Tento pracovní poměr byl ve stejné platové třídě a v rámci téže funkce smluvně prodloužen od 1. ledna do 31. března 2006.
- 4 Podle pracovní smlouvy podepsané OOUPS a žalobkyní ve dnech 24. a 25. ledna 2006 se uvedené strany dohodly, že žalobkyně bude od 1. února 2006 do 31. prosince 2007 zaměstnána podle čl. 2 písm. b) PŘOZ jako dočasná zaměstnankyně se zkušební dobou v délce šesti měsíců. Dvěma po sobě jdoucími dodatky byl tento pracovní poměr prodloužen od 1. ledna do 31. prosince 2008, a poté od 1. ledna 2009 do 31. ledna 2010, tj. na celkovou dobu tří let. Podle smlouvy podepsané OOUPS a žalobkyní dne 26. a 27. ledna 2010 se tyto smluvní strany dohodly, že smlouva žalobkyně bude obnovena na dobu dvou let do 31. ledna 2012. Tato smlouva uváděla, že „[v] souladu s článkem 8 [odst. 2] PŘOZ není žádné pozdější obnovení [...] povoleno“.
- 5 Sdělením ze dne 26. září 2011 oddělení pro konkurzy a výběrová řízení (dále jen „oddělení pro výběrová řízení“) generálního ředitelství (GŘ) pro „Personál“ byla žalobkyně informována o tom, že neobdržela dostatečnou známku k tomu, aby byla připuštěna do další fáze vnitřního výběrového řízení v Parlamentu na pracovní místa asistentů v platové třídě AST 5.
- 6 Smlouvou ze dne 31. ledna 2012 se OOUPS a žalobkyně dohodly, že posledně uvedená bude od 1. února do 31. července 2012 zaměstnána jako smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce podle článku 3b PŘOZ a bude zařazena do platového stupně 1 platové třídy 11 funkční skupiny III, aby vykonávala „[v]ýkonné úkoly, redakční činnost, účetnictví a [j]iné obdobné technické úkoly [...] pod dohledem úřed[níků] nebo dočas[ných] zaměstnanců“. Tento pracovní poměr byl žalobkyní nabídnut po neúspěšném zveřejnění oznámení o volném pracovním místě č. 136691, které se týkalo pracovního místa ve funkční skupině asistentů (AST) „audiovizuální producent“, jež má být přednostně obsazeno přeložením úředníka.
- 7 Postupnými dodatky byl tento pracovní poměr smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce prodloužen od 1. srpna do 31. prosince 2012, od 1. ledna do 31. března 2013, od 1. dubna do 31. prosince 2013, od 1. ledna 2014 do 31. března 2014, od 1. dubna do 30. června 2014, jakož i od 1. července do 31. prosince 2014. Tato prodloužení smlouvy byla odůvodněna stejně, a to potřebou „[p]osílení nezbytného pro účinné fungování Newsdesk Hotline audiovizuálního oddělení“.
- 8 Od 26. září 2014 měla žalobkyně pracovní volno z důvodu nemoci a od té doby se již do zaměstnání v Parlamentu nevrátila.

- 9 E-mailem ze dne 20. listopadu 2014 se žalobkyně dotázala jednoho ze svých kolegů z audiovizuálního oddělení, zda má informace o prodloužení její pracovní smlouvy, přičemž tento kolega jí odpověděl dne 27. listopadu 2015, že byl informován o tom, že její pracovní smlouva bude prodloužena až do 31. prosince 2015.
- 10 Mezitím byl e-mailem ze dne 26. listopadu 2014 vedoucí audiovizuálního oddělení (dále jen „vedoucí oddělení“) informován zaměstnancem GŘ pro „Personál“, že toto generální ředitelství potvrdilo, že smlouvy tří zaměstnanců jeho oddělení, mezi nimi i žalobkyně, budou prodlouženy do 31. prosince 2015 a tuto informaci vedoucí oddělení sdělil třem dotčeným zaměstnancům v e-mailu datovaném následujícího dne. V tomto e-mailu vysvětlil, že „tři žádosti o prodloužení smluvních zaměstnanců v roce 2015 [byly] konečně schváleny, ale že „[generální ředitel GŘ pro „Personál“] upozornil, že v roce 2016 [bude] naopak vše obtížnější a je tře[ba] očekávat drastické snížení počtu smluvních zaměstnanců“.
- 11 V tomto e-mailu ze dne 27. listopadu 2014 vedoucí oddělení uvedl, že považuje „za velmi rozumné obnovení smluv [smluvních zaměstnanců] na celý rok [2015], a nikoli postupné prodloužování o [tři] nebo [šest] měsíců, což činí situaci z profesního, a zejména lidského hlediska obtížnější“. V tomtéž e-mailu rovněž oznámil, že do audiovizuálního oddělení nastoupí v dohledné době úředník z funkční skupiny administrátorů (AD), který vzešel z výběrového řízení pro audiovizuální oblast, jehož hlavní náplní bude koordinace části výroby a odpovědnost za řízení strategie „Propagace“, včetně koordinace Newsdesk Hotline a „Akreditací“. Tři dotčení zaměstnanci, mezi nimi žalobkyně, byli dále informováni o tom, že jejich odpovědnost bude přizpůsobena této nové organizační struktuře oddělení, jejímž cílem je lépe reagovat na priority ředitelství pro sdělovací prostředky a GŘ pro „Komunikaci“, jakož i na změny pracovních metod požadovaných generálním tajemníkem Parlamentu (dále jen „generální tajemník“).
- 12 Dodatkem podepsaným OOUPS dne 9. prosince 2014 měla být pracovní smlouva žalobkyně jako smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce prodloužena s účinkem od 1. ledna 2015 do 31. března 2015. Žalobkyně byla v tomto ohledu informována e-mailem ze dne 10. prosince 2014 o tom, že „v návaznosti na prodloužení [její] smlouvy do 31.[března]2015, které [jí] [bylo] oznámeno, [...] žádost, která byla určena GŘ [pro „Personál“] se ve skutečnosti týkala prodloužení [její smlouvy] o jeden rok do 31.[prosince] 2015[, a že GŘ [pro „Personál“] však ještě před vyhověním žádosti o obnovení provedlo analýzu spisu [žalobkyně] a [že] tak [bylo] zjištěno, že [není] úspěšnou uchazečkou [výběrového řízení] CAST, [a že] když tato podmínka [není] splněna, může být smlouva uzavřena pouze za podmínky, že komise pro výběr smluvních zaměstnanců vydá příznivé stanovisko“. Tento e-mail vysvětloval, že GŘ „pro Personál“ prodloužilo smlouvu žalobkyně o tři měsíce za tím účelem, aby se vyřešila situace s ohledem na tuto podmínku, a dotýčná byla v uvedeném e-mailu vyzvána k vyplnění přihlášky kandidáta a poskytnutí souboru dokumentů v dostatečném čase, aby mohl být její spis ještě přezkoumán komisí pro výběr smluvních zaměstnanců (dále jen „KVSZ“) během jejího zasedání v lednu 2015, a že v případě příznivého stanoviska této komise tak bude moci být její smlouva prodloužena až do 31. prosince 2015.
- 13 Dne 11. prosince 2014 podepsala žalobkyně dodatek ze dne 9. prosince 2014, který stanovil prodloužení jejího pracovního poměru do 31. března 2015. Dopisem ze stejného dne 11. prosince 2014 určeným generálnímu tajemníkovi a v kopii předsedovi poradního výboru pro obtěžování a jeho prevenci na pracovišti (dále jen „poradní výbor“), jakož i předsedovi Parlamentu a generálnímu řediteli GŘ pro „Personál“ žalobkyně rovněž podala podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) žádost o pomoc ve smyslu článku 24 služebního řádu (dále jen „žádost o pomoc“), přičemž uvedené články jsou podle článků 92, příp. článku 117 PŘOZ obdobně použitelné na smluvní zaměstnance. Na podporu této žádosti uvedla, že je obětí psychického obtěžování ze strany vedoucího oddělení, které se projevovalo chováním, ústními a písemnými projevy posledně uvedeného zejména při schůzích útvaru. Žalobkyně v první řadě požadovala, aby byla neprodleně přijata naléhavá opatření na její ochranu před údajným obtěžovatelem a aby OOUPS zahájil administrativní šetření za účelem zjištění skutkových okolností.

- 14 Dopisem ze dne 13. ledna 2015 potvrdil vedoucí oddělení pro lidské zdroje (dále jen „oddělení pro lidské zdroje“) ředitelství pro zdroje GŘ pro „Personál“, který je mimo jiné předsedou poradního výboru, přijetí žádosti o pomoc a informoval žalobkyni, že tato žádost byla předána generálnímu řediteli GŘ pro „Personál“, který o uvedené žádosti jako OOUPS rozhodne ve lhůtě čtyř měsíců, po jejímž uplynutí bude případně považováno za vydané implicitní rozhodnutí o zamítnutí této žádosti, jež může být následně předmětem stížnosti podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu.
- 15 Dopisem ze dne 23. ledna 2015 informoval právní zástupce žalobkyně generálního ředitele GŘ pro „Personál“ zejména o tom, že vedoucí oddělení byl informován o podání žádosti o pomoc a o zahájení administrativního šetření ze strany OOUPS. Tato informace totiž byla obsažena v zápise ze schůze audiovizuálního oddělení, což přispělo k rozšíření určitých informací nejen mezi kolegy žalobkyně, ale rovněž mezi některými osobami mimo Evropský parlament. Během této schůze vedoucí oddělení rovněž oznámil, že žalobkyně se do audiovizuálního oddělení nevrátí, a tudíž je třeba uvažovat o reorganizaci Newsdesk Hotline.
- 16 E-mailem ze dne 26. ledna 2015 předal zaměstnanec oddělení pro „Přijímání smluvních zaměstnanců a akreditovaných parlamentních asistentů“ (dále jen „oddělení pro přijímání smluvních zaměstnanců“) ředitelství pro „Rozvoj lidských zdrojů“ (dále jen „ředitelství lidských zdrojů“) GŘ pro „Personál“ generálního sekretariátu Parlamentu žalobkyni „sdělení potvrzující [její] změnu útvaru od 21.[ledna] 2015“. Toto sdělení, které bylo opatřeno rovněž datem ze dne 26. ledna 2015, uvádělo, že žalobkyně je přidělena se zpětným účinkem k 21. lednu 2015 do oddělení pro návštěvnický program Evropské unie (EUVP) (dále jen „oddělení pro návštěvnický program“) ředitelství pro vztahy s občany GŘ pro „Komunikaci“ a s výjimkou této změny přidělení není její pracovní smlouva nijak pozměněna (dále jen „rozhodnutí o přearazení“).
- 17 Dopisem ze dne 4. února 2015 odpověděl generální ředitel GŘ pro „Personál“ na dopis právního zástupce žalobkyně ze dne 23. ledna 2015 a uvedl, že ve vztahu k vedoucímu audiovizuálního oddělení bylo přijato opatření o přeložení ve prospěch žalobkyně spočívající v jejím přearazení do oddělení pro návštěvnický program. Generální ředitel GŘ pro „Personál“ kromě toho žalobkyni informoval, že po důkladném přezkoumání jejího spisu a na základě její žádosti o zahájení administrativního šetření rozhodl o postoupení tohoto spisu poradnímu výboru, jehož předseda ji bude informovat o dalším postupu. Generální ředitel GŘ pro „Personál“ měl za to, že tímto odpověděl na žádost o pomoc a znamená to „uzavření případu“ žalobkyně v oblasti jeho působnosti (dále jen „rozhodnutí ze dne 4. února 2015“).
- 18 Dopisem ze dne 12. února 2015 požádal právní zástupce žalobkyně generálního ředitele GŘ pro „Personál“, aby vysvětlil rozsah opatření, které oznámil ve svém rozhodnutí ze dne 4. února 2015, a zejména aby uvedl, zda opatření o přeložení žalobkyně bylo přijato dočasně.
- 19 Ve formuláři s názvem „Žádost [s]mluvního [z]aměstnance – O[bnovení]“, vyplněném a podepsaném generálním ředitelem GŘ pro „Komunikaci“ dne 2. března 2015 za účelem jeho předání GŘ pro „Personál“ nejméně tři týdny před uplynutím doby platnosti smlouvy žalobkyně, bylo uvedeno, že generální ředitel GŘ pro „Komunikaci“ žádá o prodloužení smlouvy žalobkyně na dobu dvou měsíců, a to od 1. dubna do 31. května 2015 a toto prodloužení je odůvodněno potřebou posílit oddělení pro návštěvnický program, „s cílem zvládnout vyšší pracovní vytížení související s oslavami 40 let existence [návštěvnického] programu, při jejichž příležitosti [bude] organizována až do konce května [2015] celá řada akcí“. V tomto kontextu bylo rovněž upřesněno, že tento návrh byl podán „v návaznosti na schválení ze strany KVSZ [v průběhu jeho zasedání] dne 25.[února] 2015[, kterému byla předložena] žádost oddělení pro „Přijímání smluvních zaměstnanců a akreditovaných parlamentních asistentů“ ředitelství lidských zdrojů GŘ pro „Personál“ [po] přezkoumání spisu [smluvního zaměstnance pro pomocné práce] [žalobkyně], jejíž smlouva [smluvního zaměstnance] [následovala] po smlouvě [dočasného zaměstnance], ale [že] „žalobkyně původně nebyla úspěšnou uchazečkou výběrového řízení zapsanou na seznamu CAST ani postupu KVSZ“.

- 20 Sdělením vedoucího oddělení pro výběrová řízení ředitelství lidských zdrojů ze stejného dne 2. března 2015 byla žalobkyně informována o tom, že její jméno bylo zařazeno na rezervní seznam kandidátů na zaměstnání smluvních zaměstnanců funkční skupiny III, který byl platný do 29. února 2016.
- 21 Dopisem ze dne 4. března 2015 generální ředitel GŘ pro „Personál“ zopakoval svůj názor, podle kterého svým rozhodnutím postoupit žádost o pomoc poradnímu výboru „tento případ z hlediska své oblasti působnosti uzavřel“. Kromě toho uvedl, že opatření o přeložení žalobkyně z audiovizuálního oddělení do oddělení pro návštěvnický program se uskutečnilo jak na základě žádosti dotýčné vyjádřené v její žádosti o pomoc, tak „v zájmu služby, aby došlo k pokrytí rostoucích potřeb [oddělení pro návštěvnický program]“, a že toto přearování bude zachováno do uplynutí doby platnosti její smlouvy.
- 22 E-mailem ze dne 9. března 2015 byla žalobkyně poradním výborem předvolána ke slyšení na den 25. března 2015.
- 23 Dodatkem podepsaným OOUPS a žalobkyní dne 27. března 2015 bylo dohodnuto, že s účinkem k 1. dubnu 2015 bude „smlouva smluvního zaměstnance pro pomocné práce, která nabyla účinku dne 1. [února] 2012“, prodloužena do 31. května 2015.
- 24 Dopisem ze dne 24. dubna 2015 podala žalobkyně podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost, a to zaprvé proti rozhodnutí o přearování v rozsahu, v němž ji OOUPS tímto rozhodnutím přearoval do oddělení pro návštěvnický program trvale, a nikoli dočasně, zadruhé proti rozhodnutí ze dne 4. února 2015, kterým generální ředitel GŘ pro „Personál“ rozhodl o žádosti o pomoc a v němž považoval případ „v oblasti své působnosti“ za uzavřený, a zatřetí proti rozhodnutí ze dne 11. dubna 2015, kterým OOUPS implicitně zamítl žádost o pomoc.
- 25 Dne 29. dubna 2015 bylo zveřejněno oznámení o volném pracovním místě s referencí AST/157554, které se týkalo volného pracovního místa asistenta „Vztahy s veřejností – Audiovizuální oblast“ v audiovizuálním oddělení, jehož popis v podstatě odpovídal úkolům, které v tomto oddělení vykonávala žalobkyně jako smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce. Toto pracovní místo mělo být obsazeno v souladu s čl. 29 odst. 1 písm. a) služebního řádu, tj. přeložením nebo povýšením úředníka ve služebním poměru. Dne 12. května 2015 bylo zveřejněno oznámení o volném pracovním místě č. 11051 ohledně jiného pracovního místa asistenta jako tiskového pracovníka, které se uvolnilo v audiovizuálním oddělení.
- 26 Žalobou podanou kanceláři Soudu pro veřejnou službu Evropské unie dne 17. listopadu 2015 a zaregistrovanou pod číslem F-142/15 se žalobkyně na základě článku 270 SFEU domáhala zrušení implicitního rozhodnutí OOUPS, které bylo podle ní přijato dne 11. dubna 2015 a kterým OOUPS zamítl její žádost o pomoc ze dne 11. prosince 2014, jakož i toho, aby byla Parlamentu uložena náhrada škody, jež jí údajně vznikla, ve výši 50 000 eur. V této věci byl vydán rozsudek ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament (T-570/16).
- 27 E-mailem ze dne 22. května 2015, který byl v kopii zaslán generálnímu tajemníkovi, žalobkyně podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu žádala o obnovení své pracovní smlouvy (dále jen „žádost o obnovení smlouvy“).
- 28 V tomto ohledu ve své žádosti o obnovení smlouvy připomněla, že i když ji vedoucí audiovizuálního oddělení e-mailem ze dne 26. listopadu 2014 informoval o obnovení její pracovní smlouvy do 31. prosince 2015, OOUPS rozhodl o prodloužení její smlouvy pouze o tři měsíce a poté o dva měsíce, tedy od 1. ledna do 31. května 2015. Dále vysvětlila, že podle čl. 88 písm. b) PŘOZ mohl OOUPS její pracovní smlouvu prodloužit až do 31. ledna 2018, tedy o celkovou dobu dvou let a osmi měsíců. Nakonec žalobkyně zdůraznila, přičemž uvedla, že je v pracovní neschopnosti, že se zvyšují potřeby oddělení pro návštěvnický program, což odůvodňuje „zajisté obnovení [j]ejí smlouvy“, a že

také audiovizuální oddělení potřebuje posílit, protože činnost Newsdesk Hotline zajišťovaly již jen dvě pracující osoby. Obecně se žalobkyně rovněž domnívala, že ředitelství pro sdělovací prostředky GŘ pro „Komunikaci“ rovněž potřebuje nové lidské zdroje.

- 29 E-mailem ze dne 28. května 2015 zaslaným zaměstnancem oddělení pro personál ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“ jménem vedoucího tohoto oddělení bylo žalobkyni oznámeno, že GŘ pro „Komunikaci“ nemá v úmyslu obnovit její pracovní poměr jako smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce (dále jen „rozhodnutí ze dne 28. května 2015“). Tento e-mail pokračoval takto:

„Jak jsem Vám vysvětlil během našeho rozhovoru dne 4. února 2015, toto oddělení potřebovalo posily na přípravy významné události, 40. výročí EUVP, která byla plánována na 26. května 2015. Vzhledem k tomu, že po této události již není posílení oddělení [pro návštěvnický program] odůvodněné[,] žádost o prodloužení vaší smlouvy příslušnému orgánu (OOUPS) již nebyla podána.“

- 30 Dne 31. května 2015 v 18:44 hodin zaslala žalobkyně útvaru Parlamentu pověřenému administrativními záležitostmi e-mail, ve kterém uvedla, že byla informována, že její smlouva smluvní zaměstnankyně nebude obnovena a skončí tentýž den, 31. května 2015, a dotazovala se tohoto útvaru na kroky, které má podniknout za účelem pobírání příspěvku v nezaměstnanosti stanoveného PŘOZ. Tentýž den byl žalobkyni podle jejího tvrzení deaktivován přístup do její pracovní e-mailové schránky. Žalobkyně však předložila e-mail ze dne 1. června 2015 zaslaný v 10:26 hodin Úřadem pro správu a vyplácení individuálních nároků (PMO) na její pracovní e-mailovou adresu v Parlamentu.

- 31 Dopisem zaslaným žalobkyni vedoucím oddělení pro přijímání smluvních zaměstnanců ředitelství lidských zdrojů GŘ pro „Personál“ doporučenou poštou dne 14. července 2015 bylo žalobkyni připomenuto, že po jejím e-mailu ze dne 22. května 2015, ve kterém požadovala obnovení své smlouvy smluvního zaměstnance pro pomocné práce, jí byla vedoucím oddělení pro personál ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“ sdělena „jasná a odůvodněná odpověď“, v tomto případě v e-mailu ze dne 28. května 2015. Tento dopis ze dne 14. července 2015 vysvětloval, že oddělení pro návštěvnický program, ke kterému byla žalobkyně přidělena od 21. ledna 2015, „potřeboval posílit kvůli přípravám významné události, a to 40. výročí tohoto oddělení, která byla plánována na 26. května 2015[, a že z] tohoto důvodu byla [její] smlouva v tomto oddělení obnovena pouze na dva měsíce, od 1. dubna do 31. května 2015“.

- 32 Dopis ze dne 14. července 2015 rovněž uváděl, že po skončení tohoto období již nebude GŘ pro „Komunikaci“ potřebovat posílit oddělení pro návštěvnický program, takže toto generální ředitelství již nebude schopno odůvodnit další prodloužení smlouvy žalobkyně, a proto již takovou žádost generálnímu ředitelství pro „Personál“ nepodalo. V tomto ohledu se vedoucí oddělení přijímání smluvních zaměstnanců vyjádřil na základě pověření jménem OOUPS a sdělil žalobkyni, že může jen potvrdit důvody, které mu byly sděleny vedoucím oddělení pro personál ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“, neboť nemá „žádný objektivní důvod zpochybňovat potřeby identifikované, či nikoli provozními útvary, [a že] nepodání žádosti o obnovení smlouvy [jeho] útvaru [je] obvyklý způsob, jakým mu generální ředitelství sdělují svá přání ukončit smluvní vztah se zaměstnancem po uplynutí doby platnosti jeho smlouvy“. Nakonec žalobkyni upozornil na možnost, kterou má podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu, a to podat stížnost „proti neobnovení její smlouvy ze dne 31.[května] 2015 ve lhůtě tří měsíců od uplynutí platnosti její smlouvy“.

- 33 Dopisem ze dne 22. července 2015 podala žalobkyně podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti rozhodnutí ze dne 28. května 2015, jak potvrdila dopisem ze dne 14. července 2015. Na podporu své stížnosti uvedla zneužití pravomoci, porušení článku 88 písm. b) PŘOZ, porušení článku 12a odst. 2 služebního řádu, jakož i porušení práva být vyslechnut ve smyslu článku 41 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, porušení povinnosti náležité péče, porušení článku 30 Listiny základních práv, vadné odůvodnění a zjevně nesprávné posouzení.

- 34 V tomto ohledu žalobkyně zejména zdůraznila, že potřeby audiovizuálního oddělení, ke kterému byla přidělena před přeložením, byly skutečné a odůvodňovaly obnovení její pracovní smlouvy. Za důkaz toho považovala skutečnost, že dne 29. dubna 2015 bylo zveřejněno oznámení o volném pracovním místě na místo funkční skupiny AST. Popis úkolů vztahujících se k tomuto pracovnímu místu však podle ní odpovídal funkcím, které během dvanácti let v uvedeném oddělení zastávala ona, což potvrzovalo existenci potřeby tohoto oddělení nadále využívat její služby.
- 35 Žalobkyně kromě toho napadla důvod uvedený zaměstnancem ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“ na podporu rozhodnutí ze dne 28. května 2015, a sice že potřeby oddělení pro návštěvnický program, ke kterému byla dočasně přidělena v rámci opatření o přeložení od jejího údajného obtěžovatele, byly jen dočasné a že po 40. výročí uvedené oddělení již její služby nepotřebovalo. V tomto ohledu žalobkyně uvedla, že OOUPS nikdy netvrdil, že by důvodem jejího přearazení do oddělení pro návštěvnický program byla potřeba posílení tohoto útvaru z důvodu nebo pouze z důvodu této události. OOUPS naopak potřeby tohoto oddělení v rozhodnutí ze dne 4. února 2015 označil za narůstající. OOUPS tak náhle v dopise ze dne 14. července 2015 změnil důvod přearazení žalobkyně do uvedeného oddělení, a tedy důvod svého rozhodnutí o neobnovení její smlouvy. V každém případě nesla žalobkyně podle svého názoru v rozporu s článkem 12a odst. 2 služebního řádu důsledky podání své žádosti o pomoc, protože kdyby nebyla přearazena do oddělení, jehož potřeby byly pouze dočasné, ale zůstala by v audiovizuálním oddělení, rozhodl by OOUPS o obnovení její smlouvy v mezích stanovených článkem 88 písm. b) PŘOZ, tedy v projednávané věci do 31. ledna 2018.
- 36 Dopisem ze dne 20. srpna 2015 rozhodl generální tajemník jako OOUPS o částečném vyhovění stížnosti žalobkyně podané dne 24. dubna 2015. Pokud jde o přearazení žalobkyně do oddělení pro návštěvnický program, generální tajemník připomněl, že toto přearazení mělo nutně dočasnou povahu a mělo trvat během celé doby administrativního šetření, které stále probíhalo, a v podstatě zamítl argumenty žalobkyně proti opodstatněnosti nebo způsobu provedení opatření o přeložení (dále jen „rozhodnutí ze dne 20. srpna 2015“).
- 37 V tomto rozhodnutí ze dne 20. srpna 2015 naopak generální tajemník rozhodl o změně rozhodnutí ze dne 4. února 2015 v rozsahu, v němž měl generální ředitel GŘ pro „Personál“ v tomto rozhodnutí chybně za to, že OOUPS ukončil řízení týkající se žádosti o pomoc. V tomto ohledu upřesnil, že o této žádosti o pomoc rozhodne později s konečnou platností generální ředitel GŘ pro „Personál“, a že proto na rozdíl od tvrzení žalobkyně nebylo dne 11. dubna 2015 přijato žádné implicitní rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc, takže stížnost je v tomto bodě nepřijatelná.
- 38 Dopisem ze dne 10. září 2015 doplnila žalobkyně svou stížnost s ohledem na obsah dopisu ze dne 20. srpna 2015, který považovala za novou skutečnost. Proti rozhodnutí o neobnovení své pracovní smlouvy se tak dovolávala zjevně nesprávného posouzení OOUPS, pokud jde o identifikaci útvaru, ke kterému měla být považována za přidělenou, a tedy zjevně nesprávného posouzení ze strany OOUPS týkajícího se potřeb, které musí být analyzovány pro zhodnocení možnosti obnovení, či neobnovení její pracovní smlouvy s ohledem na zájem služby. Podle žalobkyně totiž OOUPS vzhledem k dočasné povaze jejího přearazení do oddělení pro návštěvnický program v rámci opatření o přeložení nemohl zohlednit pro účely přijetí rozhodnutí o neobnovení její pracovní smlouvy potřeby tohoto oddělení. OOUPS měl zohlednit pouze potřeby oddělení, kam byla přidělena původně, tedy audiovizuálního oddělení nebo obecně ředitelství pro sdělovací prostředky.
- 39 Rozhodnutím ze dne 7. prosince 2015 (dále jen „rozhodnutí o stížnosti“) rozhodl generální ředitel jako OOUPS o stížnosti žalobkyně ze dne 22. července 2015, doplněné dne 10. září 2015, a měl zejména za to, že aktem nepříznivě zasahujícím do jejího právního postavení je v projednávané věci implicitní rozhodnutí OOUPS o neobnovení smlouvy žalobkyně.

- 40 Generální tajemník potvrdil opodstatněnost rozhodnutí o neobnovení smlouvy žalobkyně a v rozhodnutí o stížnosti uznal, že žalobkyně byla informována svým nadřízeným, že její pracovní smlouva bude obnovena do 31. prosince 2015. Za těchto podmínek rovněž s ohledem na profesní kariéru dotyčné v rámci orgánu rozhodl přiznat jí částku ve výši 22 000 eur, jež odpovídala platům, které by obdržela, kdyby zůstala ve funkci až do tohoto data.
- 41 Generální tajemník však žalobkyni informoval, že jí OOUPS nemůže po 31. prosinci 2015 nabídnout jiné pracovní místo. V tomto ohledu uvedl, že možnost zaměstnat ji v audiovizuálním oddělení již nepřichází v úvahu, protože mezitím bylo rozhodnuto o svěření výkonu úkolů, pro které byla původně zaměstnána, úředníkovi a vzhledem ke specifickému profilu žalobkyně a úkolům, které vykonávala, jí GŘ pro „Komunikaci“ nemůže po 31. prosinci 2015 nabídnout jiné pracovní místo odpovídající její kvalifikaci.
- 42 Dopisem ze dne 8. prosince 2015 informoval generální ředitel GŘ pro „Personál“ žalobkyni o svém úmyslu považovat její žádost o pomoc za nedůvodnou, zejména po vyslechnutí vedoucího oddělení a čtrnácti dalších úředníků a zaměstnanců audiovizuálního oddělení poradním výborem.
- 43 V dopise ze dne 18. února 2016 požadoval právní zástupce žalobkyně po generálním tajemníkovi upřesnění ohledně nabídky na „odškodnění ve výši 22 000 eur odpovídajícímu platům, které by [žalobkyně] pobírala mezi 1. červnem 2015 a 31. prosincem 2015“, zejména co se týče toho, zda by tato částka měla vliv na nárok dotyčné pobírat v celém rozsahu příspěvek v nezaměstnanosti stanovený PŘOZ.
- 44 Dne 16. dubna 2016 převedl OOUPS na bankovní účet žalobkyně částku ve výši 22 000 eur.
- 45 Rozhodnutím ze dne 3. června 2016 zamítl OOUPS žádost o pomoc, přičemž žalobkyně v replice uvedla, že má v úmyslu podat proti tomuto rozhodnutí stížnost.

Řízení a návrhová žádání

- 46 Návrhem doručeným kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 14. března 2016 podala žalobkyně projednávanou žalobu původně zaregistrovanou pod číslem F-14/16.
- 47 Podle článku 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2016/1192 ze dne 6. července 2016 o přenesení pravomoci rozhodovat v prvním stupni spory mezi Evropskou unií a jejími zaměstnanci na Tribunál (Úř. věst. 2016, L 200, s. 137) byla projednávaná věc předána Tribunálu ve stavu, v němž se nacházela ke dni 31. srpna 2016, a musí být projednána podle jednacího řádu Tribunálu. Tato věc byla proto zaregistrována pod číslem T-584/16 a byla přidělena prvnímu senátu.
- 48 Po druhé výměně spisů, které umožnil Soud pro veřejnou službu podle článku 55 svého jednacího řádu, byla písemná část řízení ukončena podle jednacího řádu Tribunálu.
- 49 Vzhledem k tomu, že účastníci řízení nepožádali o konání ústního jednání podle čl. 106 odst. 1 jednacího řádu, Tribunál, který pokládal věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou, rozhodl, že o žalobě bude rozhodnuto bez ústní části řízení.
- 50 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí ze dne 28. května 2015;
 - v případě potřeby zrušil implicitní rozhodnutí ze dne 31. května 2015, kterým OOUPS odmítl obnovit její smlouvu, a v případě potřeby zrušil rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti;

- uložil Parlamentu náhradu údajně vzniklé nemajetkové újmy ve výši 115 000 eur, včetně úroků stanovených *ex aequo et bono*;
- uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

51 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K předmětu žaloby a řádnému průběhu postupu před zahájením soudního řízení

52 Svými prvními třemi návrhovými žádáními napadá žalobkyně postupně rozhodnutí ze dne 28. května 2015, implicitní rozhodnutí OOUPS, o němž má za to, že bylo přijato k datu uplynutí platnosti její smlouvy, tedy 31. května 2015, kterým tento orgán rozhodl o neobnovení uvedené smlouvy, jakož i rozhodnutí o stížnosti.

K určení napadeného původního rozhodnutí

- 53 Na úvod je třeba připomenout, že v situaci, ve které může být smlouva dočasněho zaměstnance obnovena, představuje rozhodnutí OOUPS o neobnovení uvedené smlouvy přijaté po postupu specificky stanoveném za tímto účelem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. března 2005, Smit v. Europol, T-143/03, EU:T:2005:71, body 28 až 31) nebo v odpovědi na žádost dotyčné osoby podané podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu jakožto osobou, na kterou se vztahuje služební řád (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. září 2006, Komise v. Fernández Gómez, C-417/05 P, EU:C:2006:582, bod 38), akt nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, odlišný od dotčené smlouvy, který může být předmětem stížnosti a dokonce i žaloby na základě článku 270 SFEU ve lhůtách stanovených služebním řádem (rozsudek ze dne 15. října 2008, Potamianos v. Komise, T-160/04, EU:T:2008:438, bod 21, potvrzený na základě kasačního opravného prostředku usnesením ze dne 23. října 2009, Komise v. Potamianos a Potamianos v. Komise, C-561/08 P a C-4/09 P, EU:C:2009:656, bod 46).
- 54 V projednávané věci musí být žádost o obnovení smlouvy, jak v uvedené žádosti upřesnila žalobkyně, považována za žádost určenou OOUPS podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu. V této žádosti žalobkyně popsala důvody, proč měla za to, že je obnovení její smlouvy po uplynutí její platnosti, tedy po 31. květnu 2015, v jejím zájmu i v zájmu služby.
- 55 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že ačkoli byla žádost o obnovení zaslána v kopii generálnímu tajemníkovi, bylo na ni odpovězeno rozhodnutím ze dne 28. května 2015, které formálně nebylo vydáno osobou oprávněnou jednat jménem OOUPS v této oblasti působnosti. Tato odpověď totiž byla podána jménem vedoucího oddělení pro personál ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“.
- 56 Vzhledem k obsahu dopisu ze dne 14. července 2015 od vedoucího oddělení pro přijímání smluvních zaměstnanců ředitelství pro lidské zdroje GŘ pro „Personál“ jednajícího „na základě pověření“ jako OOUPS, se však zdá, že když vedoucí oddělení pro personál ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“ poskytl odpověď ve svém e-mailu ze dne 28. května 2015, jednal se souhlasem OOUPS, a v každém případě mohla mít žalobkyně vzhledem k postavení dotčeného úředníka důvodně za to, že tato odpověď ze dne 28. května 2015 na žádost o obnovení pochází od OOUPS, takže představuje rozhodnutí tohoto orgánu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. ledna 1984, Erdini v. Rada,

65/83, EU:C:1984:24, bod 7, ze dne 30. června 1993, Devillez a další v. Parlament, T-46/90, EU:T:1993:54, bod 13, a ze dne 28. června 2006, Le Maire v. Komise, F-27/05, EU:F:2006:56, bod 40).

- 57 Rozhodnutí ze dne 28. května 2015 tedy představovalo rozhodnutí OOUPS o neobnovení smlouvy žalobkyně, a tedy akt zasahující do právního postavení, proti kterému mohla podat stížnost a vyjádřit své první návrhové žádání směřující ke zrušení.
- 58 Druhé návrhové žádání směřující ke zrušení se však týká implicitního rozhodnutí stejného rozsahu, které bylo údajně přijato v den skončení smlouvy žalobkyně, tedy 31. května 2015. Právě na toto rozhodnutí odkazoval generální tajemník v rozhodnutí o stížnosti, když se domníval, že mu byla ve fázi před zahájením soudního řízení předložena otázka legality takového implicitního rozhodnutí.
- 59 V tomto ohledu je nutno uvést, že jelikož OOUPS nemá podle služebního řádu povinnost využít případnou možnost stanovenou PŘOZ prodloužit pracovní smlouvu zaměstnance ani informovat dotyčného v určité lhůtě o svých úmyslech v tomto ohledu, není možné ke dni uplynutí doby platnosti smlouvy přičítat OOUPS implicitní rozhodnutí o nevyužití této možnosti. To je ostatně důvod, proč měl unijní soud za to, že dopis, který pouze zaměstnanci připomenul ustanovení jeho smlouvy stanovící datum uplynutí doby její platnosti a neobsahoval žádnou novou skutečnost ve vztahu k uvedeným ustanovením, nepředstavuje akt nepříznivě zasahující do právního postavení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. července 1987, Castagnoli v. Komise, 329/85, EU:C:1987:352, body 10 a 11, ze dne 14. září 2006, Komise v. Fernández Gómez, C-417/05 P, EU:C:2006:582, body 45 až 47, a usnesení ze dne 2. února 2001, Vakalopoulou v. Komise, T-97/00, EU:T:2001:38, bod 14).
- 60 K tomu, aby bylo možné považovat rozhodnutí OOUPS o obnovení smlouvy za přijaté, musí být výsledkem přezkumu zájmu služby a zájmu dotyčného ze strany OOUPS, a OOUPS musí provést nové posouzení ve vztahu ke znění původní smlouvy, která již stanovila datum skončení smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. října 2013, Solberg v. EMCDDA, F-124/12, EU:F:2013:157, body 18, 20 a 34).
- 61 Takové rozhodnutí však bylo přijato výslovně dne 28. května 2015 na základě žádosti o obnovení. Na rozdíl od toho, co uvedl generální tajemník v rozhodnutí o stížnosti a co vysvětluje předložení návrhových žádání žalobkyně směřujících ke zrušení takového aktu, nebylo tedy po rozhodnutí ze dne 28. května 2015 přijato žádné implicitní rozhodnutí OOUPS o obnovení její smlouvy po jejím skončení.
- 62 Druhé návrhové žádání směřující ke zrušení je tak bezpředmětné, a musí být tedy zamítnuto jako nepřípustné.
- 63 Z předcházejících úvah vyplývá, že původním aktem OOUPS, jehož zrušení se žalobkyně domáhá, je v projednávané věci rozhodnutí ze dne 28. května 2015 obsažené v e-mailu ze dne 28. května 2015, které bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 14. července 2015 (dále jen společně „napadené původní rozhodnutí“).

K řádnému průběhu postupu před zahájením soudního řízení

- 64 Podle ustálené judikatury je přípustnost žaloby podané k Soudu pro veřejnou službu na základě článku 270 SFEU a článku 91 služebního řádu podmíněna řádným průběhem postupu před zahájením soudního řízení a dodržením lhůt, které upravuje (rozsudky ze dne 6. července 2004, Huygens v. Komise, T-281/01, EU:T:2004:207, bod 125, ze dne 9. ledna 2007, Van Neyghem v. Výbor regionů, T-288/04, EU:T:2007:1, bod 53, a usnesení ze dne 14. ledna 2014, Lebedef v. Komise, F-60/13, EU:F:2014:6, bod 37).

- 65 V tomto ohledu je třeba připomenout, že lhůty pro podání stížnosti a žaloby stanovené v člancích 90 a 91 služebního řádu jsou kogentní a nemohou být ponechány ani na vůli účastníků řízení ani soudu, kterému přísluší ověřit, i bez návrhu, zda byly dodrženy. Tyto lhůty odpovídají požadavku právní jistoty a potřebě vyhnout se jakékoli diskriminaci nebo svévoli při výkonu spravedlnosti (rozsudek ze dne 7. července 1971, Müllers v. HSV, 79/70, EU:C:1971:79, bod 18, a usnesení ze dne 22. dubna 2015, ED v. ENISA, F-105/14, EU:F:2015:33, bod 28).
- 66 Skutečnost, že se orgán nebo agentura ve svém rozhodnutí o administrativní stížnosti vyjádřily ke tvrzením uvedeným ve věci samé, aniž se zabývaly možnostmi, že tato stížnost byla podána opožděně, a tudíž je nepřípustná, ani skutečnost, že dotčené osobě výslovně sdělily, že může napadnout rozhodnutí před soudem, tedy nemají vliv na posouzení přípustnosti žaloby podané následně proti tomuto rozhodnutí k Soudu pro veřejnou službu. Takové okolnosti totiž nemohou mít za následek odchýlení od systému závazných lhůt zavedeného článku 90 a 91 služebního řádu, a tím méně zbavit Soud povinnosti ověřit dodržení lhůt stanovených služebním řádem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. března 1997, Rasmussen v. Komise, T-35/96, EU:T:1997:36, bod 30, usnesení ze dne 15. ledna 2009, Braun-Neumann v. Parlament, T-306/08 P, EU:T:2009:6, bod 37 a ze dne 20. března 2014, Michel v. Komise, F-44/13, EU:F:2014:40, bod 68).
- 67 V projednávané věci Tribunál konstatuje, že žalobkyně podala proti napadenému původnímu rozhodnutí dne 22. července 2015 ve lhůtě stanovené služebním řádem v délce tří měsíců stížnost. Měla nicméně v úmyslu tuto stížnost doplnit, když v dopise ze dne 10. září 2015, kvalifikovaném jako doplňující stížnost, uvedla nové argumenty ve vztahu k dopisu ze dne 20. srpna 2015, kterým generální tajemník mezitím jednak rozhodl o jiné stížnosti podané žalobkyní dne 24. dubna 2015 proti rozhodnutí o přeražení a jednak změnil rozhodnutí ze dne 4. února 2015, přičemž v tomto posledním rozhodnutí se generální ředitel nesprávně domníval, že řízení související s žádostí o pomoc bylo ukončeno.
- 68 V tomto ohledu neměl dopis ze dne 14. července 2015, kterým OOUPS potvrdil rozhodnutí ze dne 28. května 2015, jistě za následek opětovný začátek plynutí lhůty v délce tří měsíců pro podání stížnosti proti tomuto poslednímu rozhodnutí, i když byl tento dopis pro OOUPS příležitostí poskytnout doplnění odůvodnění uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 22. dubna 2015, ED v. ENISA, F-105/14, EU:F:2015:33, body 38 až 42). Je však třeba vzít v úvahu, že dopis ze dne 20. srpna 2015 představoval novou skutečnost, jak tvrdila žalobkyně, a že v každém případě v rozhodnutí o stížnosti přijatém po uplynutí lhůty pro odpověď stanovené služebním řádem v délce čtyř měsíců, avšak ve lhůtě pro podání žaloby na základě článku 270 SFEU, OOUPS v případě uvedeném v čl. 91 odst. 3 druhé odrážce služebního řádu zohlednil doplňující argumenty uplatněné žalobkyní v dopise ze dne 10. září 2015.
- 69 Je tedy třeba mít za to, že postup před zahájením soudního řízení proběhl řádně.

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení rozhodnutí o stížnosti

- 70 Pokud jde o návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí o stížnosti, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury použitelné v oblasti práva veřejné služby Unie tvoří administrativní stížnost, jak je upravena v čl. 90 odst. 2 služebního řádu, a její výslovné nebo implicitní zamítnutí nedílnou součástí komplexního řízení a jsou jen jedním z předpokladů, které musí být splněny před podáním žaloby. Za těchto podmínek je žalobou, i když formálně směřující proti zamítnutí stížnosti, předložen soudu akt nepříznivě zasahující do právního postavení, proti němuž byla stížnost podána (rozsudek ze dne 17. ledna 1989, Vainker v. Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, body 7 a 8), ledaže je dopad zamítnutí stížnosti odlišný od dopadu aktu napadeného touto stížností (rozsudek ze dne 25. října 2006, Staboli v. Komise, T-281/04, EU:T:2006:334, bod 26).

- 71 Výslovné rozhodnutí o zamítnutí stížnosti nemusí totiž vzhledem ke svému obsahu potvrzovat akt napadený žalobcem. O tento případ se jedná tehdy, když rozhodnutí o zamítnutí stížnosti obsahuje přezkum situace žalobce podle nových právních a skutkových okolností nebo když upravuje či doplňuje původní rozhodnutí. V těchto případech představuje zamítnutí stížnosti akt podléhající přezkumu soudem, který jej vezme v úvahu při posouzení legality napadeného aktu, či jej dokonce vyhodnotí jako akt nepříznivě zasahující do právního postavení nahrazující původní akt (viz rozsudek ze dne 21. září 2011, Adjemian a další v. Komise, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 32 a citovaná judikatura).
- 72 Vzhledem k tomu, že ze systematiky služebního řádu nebo PŘOZ plyne, že dotčená osoba musí podat stížnost proti rozhodnutí, jež napadá, a žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí této stížnosti, Soudní dvůr rozhodl, že byla-li stížnost i žaloba podána ve lhůtách stanovených články 90 a 91 služebního řádu, je žaloba přípustná bez ohledu na to, zda směřuje jen proti rozhodnutí napadenému stížností, nebo proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, anebo proti oběma těmto rozhodnutím současně (rozsudek ze dne 26. ledna 1989, Koutchoumoff v. Komise, 224/87, EU:C:1989:38, bod 7). V souladu se zásadou hospodárnosti řízení však může soud rozhodnout, že shledá-li, že návrhová žádání směřující proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti nemají samostatný obsah a ve skutečnosti splývají s návrhovými žádáními směřujícími proti rozhodnutí napadenému stížností, není třeba rozhodovat zvlášť o návrhových žádáních směřujících proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. ledna 1989, Vainker v. Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, body 8 a 9).
- 73 V projednávané věci ze znění rozhodnutí o stížnosti vyplývá, že generální tajemník kromě toho, že potvrdil opodstatněnost napadeného původního rozhodnutí, rozhodl *ex gratia* přiznat žalobkyni částku ve výši 22 000 eur jako uznání toho, že žalobkyně nabyla legitimní očekávání z důvodu ubezpečování ze strany jejích nadřízených v prosinci 2014 o budoucím obnovení její smlouvy až do 31. prosince 2015. Rozhodnutí o stížnosti dále svým obsahem odpovídajícím samostatnému rozhodnutí ve vztahu k napadenému původnímu rozhodnutí rovněž upřesňuje důvody, pro které OOUPS navíc nebyl k datu 7. prosince 2015 schopen nabídnout žalobkyni po 31. prosinci 2015 pracovní místo.
- 74 Za těchto podmínek je třeba rozhodnout společně jednak o návrhových žádáních směřujících ke zrušení napadeného původního rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká zamítnutí obnovit smlouvu žalobkyně po 31. květnu 2015, a to s ohledem na odůvodnění uvedené v rozhodnutí o stížnosti, a jednak o návrhových žádáních směřujících ke zrušení tohoto posledně uvedeného rozhodnutí v rozsahu, v němž OOUPS rozhodl o neprodloužení smlouvy žalobkyně na období po 31. prosinci 2015.

K námitce nepřipustnosti vznesené Parlamentem

- 75 V žalobní odpovědi Parlament tvrdí, že žalobkyně nezdůvodnila právní zájem na podání žaloby proti napadenému původnímu rozhodnutí z důvodu, že jednak byla uspokojena, pokud se jedná o její žádost o obnovení smlouvy v rámci postupu před zahájením soudního řízení, protože kromě příspěvku v nezaměstnanosti stanoveného PŘOZ obdržela od OOUPS částku ve výši 22 000 eur odpovídající platům, které by obdržela, kdyby její smlouva byla prodloužena na období od 1. dubna do 31. prosince 2015. Podle Parlamentu by též případné zrušení napadeného původního rozhodnutí Tribunálem samo o sobě nemohlo mít za následek opětovné zařazení žalobkyně na pracovní místo v Parlamentu.
- 76 Podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost v tomto ohledu přípustná pouze v rozsahu, ve kterém má žalobce právní zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat pro dotyčného právní následky nebo, jinak řečeno, že žaloba musí být s to svým výsledkem přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (viz usnesení ze dne 22. dubna 2015, ED v. ENISA, F-105/14, EU:F:2015:33, bod 20 a citovaná judikatura).

- 77 Jak přitom správně uvedla žalobkyně, v žádosti o obnovení požadovala, aby prodloužení její smlouvy mohlo pokračovat po 31. květnu 2015, aniž se zmiňovala výhradně o prodloužení až do 31. prosince 2015. V tomto ohledu dokonce konkrétně uvedla, že podle jejího názoru může být její pracovní smlouva obnovena do 31. ledna 2018.
- 78 Nezávisle na okolnosti, že obdržela částku ve výši 22 000 eur zejména, nikoli však výlučně jako náhradu za plat, který by obdržela, pokud by zůstala ve službě až do 31. prosince 2015, si tak žalobkyně zachovala právní zájem na podání žaloby již jen z toho důvodu, že v rozhodnutí o stížnosti OOUPS uvedl, že není schopen jí poskytnout pracovní smlouvu po 31. prosinci 2015.
- 79 Pokud jde o tvrzení Parlamentu, podle kterého by žalobkyně nebyla ani v případě zrušení napadeného původního rozhodnutí znovu zařazena na své pracovní místo, nepostačuje toto tvrzení k prokázání nedostatku právního zájmu žalobkyně na podání žaloby proti napadenému původnímu rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti. Podle ustálené judikatury totiž za účelem splnění povinnosti, kterou mu ukládá článek 266 SFEU, přísluší orgánu, jehož akt je unijním soudem prohlášen za neplatný, určit opatření požadovaná pro vykonání zrušujícího rozsudku tím, že využije posuzovací pravomoci, kterou za tímto účelem disponuje, přičemž se řídí jak výrokem a odůvodněním rozsudku, který má povinnost vykonat, tak ustanoveními unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. srpna 1994, Parlament v. Meskens, C-412/92 P, EU:C:1994:308, body 28 a 30, ze dne 8. října 1992, Meskens v. Parlament, T-84/91, EU:T:1992:103, bod 80, a ze dne 6. října 2015, CH v. Parlament, F-132/14, EU:F:2015:115, bod 82).
- 80 Žalobkyně přitom v rozporu s tím, co zřejmě předpokládá Parlament, ve svých návrhových žádáních formálně nepožadovala, aby byla znovu zařazena na své původní pracovní místo. Dále by pak OOUPS nebyl každopádně v případě zrušení napadeného původního rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti nutně povinen žalobkyni v rámci opatření k vykonání rozhodnutí Tribunálu znovu zaměstnat.
- 81 V takovém případě by totiž podle článku 266 SFEU příslušelo výhradně orgánu, aby určil požadovaná opatření, která by mohla spočívat jak ve znovuzařazení žalobkyně do některého útvaru Parlamentu, tak v potvrzení rozhodnutí o neobnovení její smlouvy po 31. prosinci 2015 z jiných důvodů nebo také v poskytnutí spravedlivé finanční náhrady žalobkyni v rámci případného smírného řešení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. února 2016, GV v. ESVČ, F-137/14, EU:F:2016:14, body 91 až 93 a citovaná judikatura).
- 82 Námitka o nepřipustnosti vznesená Parlamentem tedy musí být zamítnuta.

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení napadeného původního rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti

- 83 Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení napadeného původního rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti žalobkyně v podstatě uvádí čtyři žalobní důvody vycházející:
- zaprvé ze zneužití pravomoci, jakož i z porušení článku 88 písm. b) PŘOZ, článku 12a odst. 2 služebního řádu a článku 41 odst. 1 Listiny základních práv;
 - zadruhé z porušení článku 30 Listiny základních práv;
 - zatřetí ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení povinnosti náležité péče;
 - začtvrté z porušení článku 41 odst. 2 Listiny základních práv, povinnosti uvést odůvodnění, práva na obhajobu, jakož i práva být vyslechnut.

K prvnímu žalobnímu důvodu

- 84 Na podporu svého prvního žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že vzhledem ke vzájemně si odporujícím důvodům uvedeným OOUPS v napadeném původním rozhodnutí a v rozhodnutí o stížnosti na podporu své volby neobnovit její pracovní smlouvu se OOUPS dopustil zneužití pravomoci. Skutečným důvodem tohoto rozhodnutí o dalším nevyužívání jejích služeb po více než třinácti letech přímé či nepřímé spolupráce v rámci Newsdesk Hotline audiovizuálního oddělení je totiž okolnost, že žalobkyně podala žádost o pomoc. Napadené původní rozhodnutí je tedy podle ní odvetným opatřením přijatým vůči ní.
- 85 Za důkaz toho považuje skutečnost, že i když OOUPS od roku 2005 neustále obnovoval její pracovní smlouvy a v prosinci 2014 jí oznámil, že její smlouva bude obnovena do 31. prosince 2015, rozhodl v rámci opatření o přeložení o jejím přearažení do oddělení pro návštěvnický program na zkrácenou dobu tří měsíců, a dále na dobu dvou měsíců. Žalobkyně tvrdí, že ačkoli ji OOUPS dne 4. března 2015 ujistil, že potřeby tohoto oddělení narůstají, odůvodnil nakonec své rozhodnutí její pracovní smlouvu neobnovit pod záminkou, že uvedené oddělení mělo ve skutečnosti jen dočasnou potřebu posílení za účelem organizace svého 40. výročí a následně již takové potřeby nemělo. Žalobkyně však tvrdí, že nevěděla, že tato jednorázová událost byla důvodem posledního obnovení její smlouvy smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce na dobu jen dvou měsíců.
- 86 Kromě toho vedoucí dotčeného oddělení nekonzultoval pro účely rozhodnutí o přearažení s ředitelem ředitelství pro sdělovací prostředky stav potřeb tohoto ředitelství s ohledem na kvalifikaci žalobkyně.
- 87 Žalobkyně rovněž zpochybňuje rozhodnutí GŘ pro „Komunikaci“ svěřit úkoly, které vykonávala, úředníkovi, kterážto lze vysvětlit záměrem OOUPS „zbavit se [ji]“.
- 88 Napadené původní rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti nakonec nebyla přijata v zájmu služby a za účelem jejich přijetí nebyl nebo nebyl dostatečně zohledněn zájem žalobkyně. Podle jejího názoru tím toto rozhodnutí porušilo její právo podle článku 41 odst. 1 Listiny základních práv, aby byla její záležitost řešena nestranně a spravedlivě. Kromě toho žalobkyně tvrdí, že v rozsahu, ve kterém tato rozhodnutí podle ní ve skutečnosti představovala odvetná opatření ze strany OOUPS v reakci na podání žádosti o pomoc, byl jejich přijetím porušen čl. 12a odst. 2 služebního řádu. Navíc v rozsahu, v němž měl OOUPS podle čl. 88 písm. b) PŘOZ možnost prodloužit smlouvu žalobkyně do 31. ledna 2018, bylo toto ustanovení porušeno také tím, že OOUPS v jejím případě tuto možnost nevyužil.
- 89 Parlament navrhuje první žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný, přičemž uvádí, že tvrzení žalobkyně, podle kterého mělo rozhodnutí o neobnovení její smlouvy za cíl ji poškodit nebo bylo odůvodněno úmyslem pomstít se jí za podání žádosti o pomoc, není ničím podpořeno. Výtku týkající se porušení článku 88 PŘOZ, který podle žalobkyně umožňoval obnovení její smlouvy do 31. ledna 2018, je s ohledem na judikaturu vyplývající zejména z rozsudku ze dne 21. května 2014, Komise v. Macchia (T-368/12 P, EU:T:2014:266, bod 51) irrelevantní.
- 90 Parlament zdůrazňuje, že ačkoli návrh na obnovení smlouvy na dobu tří měsíců od 1. ledna do 31. března 2015 byl učiněn z podnětu vedoucího audiovizuálního oddělení, kterého obviňuje z psychického obtěžování, samotný návrh na prodloužení o dva měsíce do 31. května 2015 vyšel od vedoucího oddělení pro návštěvnický program stejně jako rozhodnutí tohoto vedoucího nepožádat GŘ pro „Personál“ o další obnovení smlouvy žalobkyně vzhledem k potřebám jeho útvaru. Parlament v každém případě zpochybňuje, že by OOUPS podal žalobkyni rozporné odůvodnění na podporu rozhodnutí o neobnovení její smlouvy a má za to, že dodržel zásadu náležité péče, zejména proto, že obnovil smlouvu žalobkyně i po podání žádosti o pomoc a navíc v rozhodnutí o stížnosti rozhodl, že jí bude poskytnuto odškodnění *ex gratia* jako uznání toho, že mohla nabýt legitimní očekávání, že její pracovní poměr bude prodloužen až do 31. prosince 2015.

- 91 Podle ustálené judikatury je zneužití pravomoci dáno a má vliv na presumpci legality, která svědčí aktu orgánu oprávněného uzavírat pracovní smlouvy, pouze pokud se prokáže, že přijetím sporného aktu tento orgán sledoval jiný cíl než cíl stanovený dotčenou právní úpravou nebo pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že daný akt byl přijat kvůli dosažení jiných než uváděných cílů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 64, a usnesení ze dne 22. října 2015, Macchia v. Komise, T-80/15 P, EU:T:2015:845, bod 67, a rozsudek ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-41/14, EU:F:2015:24, bod 86 a citovaná judikatura).
- 92 V tomto ohledu tvrzení žalobkyně o existenci psychického obtěžování ze strany jejího nadřízeného nepostačuje k prokázání toho, že by všechny akty přijaté OOUPS zejména v průběhu administrativního šetření byly protiprávní. Dotčená osoba musí totiž ještě prokázat vliv jednání, která představují psychické obtěžování, na obsah napadeného aktu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. února 2010, Menghi v. ENISA, F-2/09, EU:F:2010:12, bod 69, ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-41/14, EU:F:2015:24, bod 89, a ze dne 12. května 2016, FS v. EHSV, F-50/15, EU:F:2016:119, bod 109), protože by to v takovém případě znamenalo, že OOUPS prostřednictvím svých úředníků a svých hierarchicky nadřízených zaměstnanců využil svou pravomoc s cílem dosáhnout protiprávního cíle z hlediska článku 12a služebního řádu, který stanoví, že „[ú]ředník se zdrží veškerých projevů psychického nebo sexuálního obtěžování“.
- 93 V projednávané věci vyplývá ze spisu, že důvod, pro který byla smlouva žalobkyně prodloužena jen o tři měsíce, tedy od 1. ledna do 31. března 2015, a nikoli o dobu jednoho roku, jak bylo žalobkyni oznámeno zejména vedoucím audiovizuálního oddělení, nemůže odůvodněně ani objektivně souviset s náhlým rozhodnutím přijatým vedoucím oddělení nebo obecně OOUPS poté, co žalobkyně podala žádost o pomoc.
- 94 V e-mailu ze dne 26. listopadu 2014 totiž vedoucí oddělení oznámil žalobkyni, která v té době byla v pracovní neschopnosti, jakož i dalším dvěma smluvním zaměstnancům, že jejich smlouvy mají být obnoveny na celý rok a že se v rámci svých pravomocí snaží dosáhnout pokud možno delší doby obnovy jejich pracovních poměrů v jeho oddělení než dříve, přičemž však zdůraznil existující těžkosti, zejména rozpočtové, pokud jde o udržitelnost jejich pracovních poměrů, jakož i jejich funkcí v budoucnosti.
- 95 Poté byl zaslán e-mail ze dne 10. prosince 2014, o němž lze předpokládat, že se o něm žalobkyně, v té době v pracovní neschopnosti, dozvěděla zejména proto, že v průběhu uvedené pracovní neschopnosti používala svou pracovní e-mailovou schránku (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. ledna 2014, Lebedef v. Komise, F-60/13, EU:F:2014:6, body 45 a 46). V tomto e-mailu odeslaném den před tím, než žalobkyně podala žádost o pomoc, byl dotyčné jasně vysvětlen objektivní důvod, pro který bude její pracovní smlouva obnovena nikoli na dobu jednoho roku, jak jí bylo oznámeno vedoucím oddělení, jakož i jedním z jejích kolegů, ale pouze na dobu tří měsíců. Tímto důvodem byla skutečnost, že nebyla úspěšnou uchazečkou výběrového řízení část, a tedy její spis musí být během ledna 2015 posouzen ze strany KVSZ, aby bylo možné uvažovat o prodloužení její pracovní smlouvy nad rámec uvedených tří měsíců. Žalobkyně tak nemůže důvodně tvrdit, že rozhodnutí OOUPS o prodloužení její smlouvy pouze o dobu tří měsíců souviselo s žádostí o pomoc, která v tomto případě byla podána den poté, co žalobkyně získala informaci od OOUPS ohledně kratšího obnovení její smlouvy a ohledně důvodů tohoto rozhodnutí.
- 96 Po přeražení žalobkyně do oddělení pro návštěvnický program v rámci opatření o přeložení vyplývá z formuláře ze dne 2. března 2015, vyplněného ředitelem GŘ pro „Komunikaci“, že návrh na prodloužení smlouvy žalobkyně o dobu dalších dvou měsíců, tedy od 1. dubna do 31. května 2015, byl předložen po kladném stanovisku vydaném KVSZ během jeho zasedání dne 25. února 2015, k němuž již bylo jméno žalobkyně zapsáno na seznamu uvedeném ve formuláři ze dne 2. března 2015, zmíněném v bodě 19 tohoto rozsudku.

- 97 Ve formuláři ze dne 2. března 2015 se v tomto ohledu uvádí, že požadované prodloužení bylo odůvodněno potřebou posílit oddělení pro návštěvnický program, „aby bylo možné čelit zvýšené pracovní zátěži způsobené oslavami 40 let existence programu [...], při jejichž příležitosti [bude] až do konce května [2015] organizována celá řada akcí“. Žalobkyně nicméně popírá, že by byla o tomto důvodu, který vedl k poslednímu prodloužení její smlouvy, informována.
- 98 Žalobkyně však nepopírá, že se dne 4. února 2015 uskutečnila schůzka. Vedoucí oddělení Zaměstnanc[ů] ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“ přitom ve svém e-mailu ze dne 28. května 2015 uvedl, aniž to žalobkyně v průběhu postupu před zahájením soudního řízení nebo v průběhu soudního řízení zpochybnila, že jí během této schůzky dne 4. února 2015 vysvětlil, že pro potřeby jejího přeražení na základě opatření o přeložení padl výběr OOUPS uvnitř GŘ pro „Komunikaci“ na oddělení pro návštěvnický program z důvodu potřeby posílit toto oddělení z důvodu oslav 40. výročí, které bylo naplánováno na 26. května 2015.
- 99 Vzhledem k těmto skutečnostem nemůže žalobkyně tvrdit ani to, že svým rozhodnutím prodloužit její smlouvu jen o další dva měsíce od 1. dubna do 31. května 2015 sledoval OOUPS pouze cíl sankcionovat ji za to, že podala žádost o pomoc.
- 100 V každém případě, směřuje-li žalobkyně prvním žalobním důvodem ke zpochybnění legality rozhodnutí OOUPS prodloužit její smlouvu pouze na období od 1. dubna do 31. května 2015 nebo ji prodloužit výhradně na základě potřeb oddělení pro návštěvnický program, a nikoli na základě potřeb audiovizuálního oddělení, ke kterému byla původně přidělena, je třeba konstatovat, že nezávisle na tom, že dotčený dodatek podepsala dne 27. března 2015, žalobkyně toto rozhodnutí prostřednictvím stížnosti podané podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu nezpochybnila. Nemůže tedy v rámci projednávané žaloby zpochybnit legalitu tohoto rozhodnutí, které se stalo konečným.
- 101 Vzhledem k výše uvedenému má Tribunál za to, že skutečnosti uvedené žalobkyní v souvislosti s nepodáním návrhu na obnovení její smlouvy oddělením pro návštěvnický program ke GŘ pro „Personál“ nemohou být považovány za objektivní, relevantní a shodující se nepřímé důkazy naznačující, že rozhodnutí OOUPS neobnovit její smlouvu po 31. květnu 2015 bylo přijato pro dosažení jiných než jím uvedených cílů, když ze spisu vyplývá, že toto rozhodnutí bylo přijato z důvodu, že ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“ nepředložilo žádost o obnovení uvedené smlouvy na základě žádosti jednoho z oddělení spadajících do tohoto generálního ředitelství.
- 102 Pokud jde o okolnost, že po přeražení žalobkyně do oddělení pro návštěvnický program rozhodl OOUPS o svěřením úkolů, které žalobkyně předtím vykonávala v audiovizuálním oddělení, úředníkům, což mělo za následek zánik opodstatnění jakékoli pozdější žádosti o obnovení její smlouvy pro toto oddělení, i když v něm žalobkyně vykonávala úkoly od roku 2003, je třeba na jedné straně připomenout, že stálá pracovní místa u orgánů mají být v zásadě obsazována úředníky, a tudíž mohou být zaměstnanci obsazována jen výjimečně (rozsudek ze dne 21. září 2011, Adjemian a další v. Komise, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 78). Na druhé straně administrativa disponuje při organizaci a uspořádání svých útvarů širokou posuzovací pravomocí a může rozhodnout, že úkoly, které nejsou jasně definovány nebo které se v průběhu času vyvíjely a které byly dříve svěřeny smluvním zaměstnancům pro pomocné práce, případně nahrazujícím úředníky nebo dočasné zaměstnance, musí od nynějška spadat mezi stálá pracovní místa.
- 103 Orgány a agentury Unie totiž mohou volně vytvářet své administrativní odbory s přihlédnutím k souboru faktorů, jako je povaha a rozsah přidělených úkolů a rozpočtové možnosti (rozsudky ze dne 17. prosince 1981, Bellardi-Ricci a další v. Komise, 178/80, EU:C:1981:310, bod 19, ze dne 25. září 1991, Sebastiani v. Parlament, T-163/89, EU:T:1991:49, bod 33 a ze dne 9. února 1994, Lacruz Bassols v. Soudní dvůr, T-109/92, EU:T:1994:16, bod 88). Tato svoboda přitom zahrnuje svobodu rušit pracovní místa a upravovat přidělování úkolů v zájmu vyšší efektivity organizace práce nebo v zájmu splnění rozpočtových požadavků v souvislosti se zrušením pracovních míst uložených politickými orgány Unie, stejně jako pravomoc přerozdělovat úkoly vykonávané dříve zaměstnancem, jehož

pracovní místo bylo zrušeno, aniž toto zrušení pracovního místa bylo nutně podmíněno tím, že všechny uložené úkoly jsou plněny menším počtem osob než před reorganizací. Zrušení pracovního místa ostatně nemusí nutně znamenat ukončení platnosti úkolů, které zahrnovalo (viz rozsudky ze dne 11. července 1997, *Cesaratto v. Parlament*, T-108/96, EU:T:1997:115, body 49 až 51 a ze dne 10. září 2014, *Tzikas v. AFE*, F-120/13, EU:F:2014:197, bod 82 a citovaná judikatura).

- 104 V projednávané věci tak OOUPS mohl volně rozhodnout o svěření úkolů dříve vykonávaných žalobkyní jako smluvní zaměstnankyní pro pomocné práce a jednou z jejích kolegů, která je rovněž smluvní zaměstnankyní pro pomocné práce, úředníkům. Avšak vzhledem k tomu, že vedoucí audiovizuálního oddělení v e-mailu ze dne 26. listopadu 2014, tedy již před podáním žádosti o pomoc, žalobkyni, jakož i dalším dvěma jejím kolegům, smluvním zaměstnancům, oznámil nevyhnutelnost reorganizace Newsdesk Hotline v souvislosti s příchodem úředníka z funkční skupiny administrátorů (AD), nemůže žalobkyně důvodně tvrdit, že rozhodnutí OOUPS přijmout úředníka pro výkon úkolů, které dříve vykonávala v audiovizuálním oddělení, je důkazem nebo i jen objektivním a relevantním nepřímým důkazem úmyslu sankcionovat ji za podání žádosti o pomoc. Zdá se totiž, že toto rozhodnutí objektivně odpovídalo zájmu racionality v organizaci jeho útvarů a provedení rozhodnutí OOUPS přiznat Newsdesk Hotline větší význam tím, že do tohoto sektoru přidělí úředníky.
- 105 Na základě výše uvedených úvah je třeba konstatovat, že žalobkyně na podporu svého tvrzení o zneužití pravomoci neposkytla objektivní, relevantní a shodující se nepřímé důkazy.
- 106 Ze stejných důvodů také nemůže tvrdit, že napadeným původním rozhodnutím a rozhodnutím o stížnosti porušil OOUPS článek 12a odst. 2 služebního řádu, podle kterého úředník, který se stal obětí psychického nebo sexuálního obtěžování nebo který předložil důkazy o psychickém nebo sexuálním obtěžování, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu, ani že OOUPS s ohledem na čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv nevyřešil její záležitost nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě.
- 107 Pokud jde o žalobkyní tvrzené porušení článku 88 písm. b) PŘOZ, je třeba uvést, že toto ustanovení ve znění účinném od 1. května 2004 v případě „smluvních zaměstnanců [pro pomocné práce] uvedených v článku 3b“ stanovilo, že „skutečná doba trvání pracovního poměru u orgánu, včetně doby případného obnovení, nepřesáhne tři roky“ a že ve znění po vstupu v platnost nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 1023/2013 ze dne 22. října 2013, kterým se mění služební řád a PŘOZ (Úř. věst. 2013, L 287, s. 15), byla tato doba zvýšena na šest let. Ačkoli toto ustanovení stanoví maximální dobu trvání pracovního poměru v této kategorii zaměstnání, neukládá však OOUPS nikterak minimální dobu trvání pracovního poměru zaměstnance spadajícího do této kategorie zaměstnání.
- 108 Okolnost, že napadeným původním rozhodnutím a rozhodnutím o stížnosti OOUPS nevyčerpal maximální dobu trvání pracovního poměru žalobkyně jako smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce, tedy zjevně neporušuje článek 88 písm. b) PŘOZ.
- 109 Konečně žalobkyně nemůže za nepřímý důkaz zneužití pravomoci označovat to, že podle jejího názoru OOUPS po podání žádosti o pomoc „náhle“ změnil svůj postoj vůči ní, protože vždy „od 6. ledna 2003 systematicky nalézal řešení umožňující, aby setrvala na svém pracovním místě“. Okolnost, že žalobkyně, které se nepodařilo se stát úspěšnou uchazečkou obecných výběrových řízení organizovaných EPSO ani interního výběrového řízení v Parlamentu, mohla zůstat zaměstnána OOUPS prostřednictvím různých po sobě jdoucích smluv vztahujících se k různým kategoriím zaměstnání, aby mohla vykonávat v podstatě stejné úkoly, totiž OOUPS nijak nezavazuje k prodlužování zaměstnaneckého vztahu s dotýcnou, protože hlavním charakteristickým znakem pracovních smluv smluvního zaměstnance pro pomocné práce je nejistota jejich trvání, která odpovídá samotnému účelu těchto smluv, jímž je umožnit, aby úkoly, které jsou dočasné svou povahou nebo z důvodu nepřítomnosti osoby plnící tyto úkoly, plnili příležitostní zaměstnanci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2011, *Adjemian a další v. Komise*, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 86), a že unijní zaměstnanci veřejné služby přijatí

na základě smlouvy na dobu určitou nemohou nevědět o dočasné povaze svého zaměstnání a o skutečnosti, že jim neposkytuje záruku pracovního místa (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. prosince 2013, ETF v. Schuerings, T-107/11 P, EU:T:2013:624, bod 84).

110 Na základě výše uvedených úvah musí být první žalobní důvod zamítnut.

Ke druhému žalobnímu důvodu

111 Žalobkyně se domnívá, že jelikož byla propuštěna v rámci zneužití pravomoci ze strany OOUPS, jedná se o propuštění neoprávněné, o kterém bylo tedy rozhodnuto v rozporu s článkem 30 Listiny základních práv a svobod, podle kterého „[k]aždý pracovník má v souladu s právem Unie a s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi právo na ochranu před neoprávněným propuštěním“. Navíc kritizuje skutečnost, že se OOUPS v rozhodnutí o stížnosti k tomuto argumentu nevyjádřil, takže „napadená rozhodnutí [musí] být zrušena“.

112 Parlament má za to, že druhý žalobní důvod není relevantní, neboť smlouva žalobkyně skončila ke dni uvedenému ve smlouvě, a nebyla tedy ukončena ze strany OOUPS.

113 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že druhý žalobní důvod uvedený žalobkyní zjevně nesprávně předpokládá, že OOUPS v projednávané věci přijal rozhodnutí o propuštění podle čl. 47 písm. b) bodu ii) PŘOZ nebo podle článku 49 tohoto řádu, zatímco samotná pracovní smlouva žalobkyně skončila podle čl. 47 písm. b) bodu i) PŘOZ, použitelného na smluvní zaměstnance pro pomocné práce na základě článku 119 PŘOZ, a to „ke dni uvedenému ve smlouvě“.

114 V důsledku toho musí být druhý žalobní důvod v každém případě odmítnut jako zjevně neopodstatněný.

Ke třetímu žalobnímu důvodu

115 Na podporu svého třetího žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že napadené původní rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti jsou stížena zjevně nesprávným posouzením. To lze konstatovat na základě pouhé skutečnosti, že OOUPS uvedl na podporu svého rozhodnutí o neobnovení její smlouvy rozporné odůvodnění, což prokazuje, že důvody uvedené OOUPS jsou nevěrohodné. Rovněž tvrdí, že OOUPS porušil svou povinnost náležitě péče.

116 Parlament navrhuje třetí žalobní důvod zamítnout a vysvětluje, že OOUPS rozhodl o reorganizaci audiovizuálního oddělení od roku 2009, neboť toto oddělení, které se stalo velmi operativním a byl mu přidělen významný rozpočet, zaměstnávalo vysoký počet smluvních zaměstnanců. Bylo zorganizováno několik konkurzů a výběrových řízení, které většině zaměstnanců pracujících v tomto oddělení umožnily získat postavení úředníka. Žalobkyně však v těchto výběrových řízeních neuspěla, takže nemohla být do tohoto oddělení přijata na pracovní místo úředníka.

117 Pokud jde o žádost o obnovení, OOUPS ji posoudil co nejpečlivěji, ale neměl k dispozici žádné volné pracovní místo, které by umožnilo prodloužení smlouvy žalobkyně jako smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce. Jako důkaz toho Parlament uvádí, že po 31. květnu 2015, kdy skončila smlouva žalobkyně, byl v ředitelství pro sdělovací prostředky zaměstnán od 3. srpna 2015 do 2. února 2016 jediný smluvní zaměstnanec pro pomocné práce s cílem zajistit náhradu za pracovníka oddělení „Europarl TV“ ředitelství pro sdělovací prostředky. V době předložení žádosti o zaměstnání tohoto zaměstnance dne 15. února 2015 však žalobkyně, ačkoli byla zapsána stejně jako uvedený zaměstnanec na seznamu uchazečů CAST, nebyla k dispozici, protože stále měla pracovní volno z důvodu nemoci, které začalo v listopadu 2014. Parlament upřesňuje, že v audiovizuálním oddělení zůstává jen jediný smluvní zaměstnanec pro pomocné práce funkční skupiny IV, a to po přeřazení jiného smluvního zaměstnance stejné funkční skupiny z tohoto oddělení do oddělení „Europarl TV“, ke kterému došlo

v průběhu trvání smlouvy. Parlament kromě toho připomíná, že koordinace týmu Newsdesk Hotline audiovizuálního oddělení je zajišťována úředníkem, běžné úkoly, kterými byla ve své době pověřena žalobkyně, byly svěřeny úředníkovi a pro doplnění tohoto týmu byl zaměstnán třetí úředník. Pokud jde o oddělení pro návštěvnícký program, nebyl do tohoto oddělení přijat po 31. květnu 2015 žádný smluvní zaměstnanec pro pomocné práce. Tato vysvětlení prokazují, že v těchto dvou uvedených odděleních, ani obecně v ředitelství pro sdělovací prostředky nebylo možné smlouvu žalobkyně prodloužit.

- 118 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že podle ustálené judikatury je obnovení smlouvy dočasného zaměstnance pouhou možností ponechanou na posouzení příslušného orgánu, v tomto případě OOUPS.
- 119 Orgány totiž mají širokou posuzovací pravomoc při organizaci svých útvarů v závislosti na úkolech, které jsou jim svěřeny, a při přidělování zaměstnanců, které mají k dispozici za účelem plnění těchto úkolů, i když toto přidělení musí být provedeno ve služebním zájmu. Příslušný orgán je tak povinen při rozhodování o postavení zaměstnance zohlednit veškeré skutečnosti, které mohou být pro jeho rozhodnutí určující, tedy nejen zájem služby, ale zejména i zájem dotčeného zaměstnance. To totiž vyplývá z povinnosti administrativy jednat s náležitou péčí, která odráží rovnováhu mezi vzájemnými právy a povinnostmi, kterou služební řád a obdobně PŘOZ vytvořily ve vztazích mezi orgánem veřejné správy a jeho zaměstnanci (viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2015, Komise v. D'Agostino, T-670/13 P, EU:T:2015:877, bod 32 a citovaná judikatura).
- 120 PŘOZ však administrativě neukládá předběžnou povinnost zkoumat možnost převedení dočasného zaměstnance do jiného útvaru, než ke kterému byl přidělen, ani v případě ukončení smlouvy na dobu neurčitou (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. prosince 2013, ETF v. Schuerings, T-107/11 P, EU:T:2013:624, bod 98, a ze dne 4. prosince 2013, ETF v. Michel, T-108/11 P, EU:T:2013:625, bod 99) ani v případě neobnovení smlouvy na dobu určitou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2014, Komise v. Macchia, T-368/12 P, EU:T:2014:266, bod 57). Tato povinnost neexistuje ani ve vztahu ke smluvním zaměstnancům, jako je žalobkyně, kteří nejsou přiděleni na pracovní místo uvedené v plánu pracovních míst připojenému ke kapitole rozpočtu týkající se každého orgánu. Naproti tomu, i pro tuto poslední kategorii zaměstnanců, ačkoli nezastávají pracovní místo uvedené v tomto plánu pracovních míst, je administrativa povinna zohlednit při rozhodování o žádosti o obnovení smlouvy podané zaměstnancem všechny skutečnosti, které by mohly být určující pro její rozhodnutí, tedy nejen zájem služby, ale rovněž zejména zájem dotčeného zaměstnance (rozsudek ze dne 24. listopadu 2015, Komise v. D'Agostino, T-670/13 P, EU:T:2015:877, bod 34).
- 121 Za konkrétních okolností projednávané věci, kdy OOUPS s cílem dodržet svou povinnost pomoci podle článku 24 služebního řádu rozhodl o přearažení žalobkyně do jiného oddělení, než ve kterém byla zaměstnána, příslušelo tomuto orgánu v rámci posouzení žádosti o obnovení a v souladu se zásadou náležité péče posoudit s ohledem na přání vyjádřené žalobkyní prodloužit její pracovní poměr a bez ohledu na to, že od října 2014 byla v pracovní neschopnosti, zda zájem služby jak v oddělení jejího původního přidělení, tak v oddělení, kam byla žalobkyně přearažena, vyžaduje přijetí zaměstnance s takovým profilem, jako má žalobkyně.
- 122 V tomto ohledu je soudní přezkum vzhledem k široké posuzovací pravomoci svěřené v tomto kontextu orgánům omezen na ověření toho, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení nebo zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2015, Komise v. D'Agostino, T-670/13 P, EU:T:2015:877, bod 32 a citovaná judikatura).
- 123 V projednávané věci ze spisu jasně vyplývá, že ve stadiu napadeného původního rozhodnutí OOUPS zohlednil jak zájem služby u oddělení pro návštěvnícký program, tak zájem žalobkyně, jak byl vyjádřen v žádosti o obnovení smlouvy. Dospěl však k závěru, že nemůže žalobkyni nabídnout prodloužení jejího pracovního poměru jako smluvní zaměstnankyně pro pomocné práce, a to nezávisle na tom, že její jméno již bylo zapsáno na seznamu vybraných smluvních zaměstnanců.

- 124 Pokud jde o konstatování OOUPS, podle kterého po skončení oslav spojených se 40. výročím oddělení pro návštěvnícký program již neexistovala potřeba administrativní posily tohoto oddělení, není s ohledem na argumenty a dokumenty poskytnuté Parlamentem stíženo zjevně nesprávným posouzením. V tomto ohledu nemůže toto zjištění nijak vyvrátit okolnost, že generální ředitel GŘ pro „Personál“ v e-mailu ze dne 4. března 2015 odkázal k danému datu na rostoucí potřeby tohoto oddělení. Na jedné straně mohl být totiž tento odkaz na rostoucí potřeby chápán v souvislosti s potřebami souvisejícími se 40. výročím. Na druhé straně a v každém případě je nesporné, že po skončení smlouvy žalobkyně nebyl ze strany OOUPS zaměstnán žádný smluvní zaměstnanec pro pomocné práce pro výkon činností v oddělení pro návštěvnícký program, což podporuje skutečnost, že se i přes nárůst potřeb jednalo ve skutečnosti jen o nárůst dočasný, který v každém případě neodůvodňoval přijetí zaměstnance po 31. květnu 2015.
- 125 OOUPS tedy mohl mít s ohledem zejména na čl. 11 odst. 2 rozhodnutí předsednictva Parlamentu ze dne 3. května 2004 o vnitřních předpisech pro přijímání úředníků a ostatních zaměstnanců (dále jen „vnitřní předpisy pro přijímání“), podle kterého jsou smluvní zaměstnanci pro pomocné práce přijímáni v souladu s článkem 3b PŘOZ pro zajištění kontinuity služby, za to, že po tomto 40. výročí již nebude potřebovat přijmout do oddělení pro návštěvnícký program tento druh zaměstnanců ani konkrétně využívat služeb zaměstnance s takovým profesním profilem, jako má žalobkyně.
- 126 Pokud jde o zohlednění zájmu služby v souvislosti s audiovizuálním oddělením, je pravda, že ze spisu vyplývá, jak tvrdí žalobkyně, že OOUPS neposoudil za účelem zaujetí postoje v napadeném původním rozhodnutí potřeby tohoto oddělení, protože ve dnech 28. května a 14. července 2015 existovala pochybnost ohledně identity oddělení, jež mělo být považováno za oddělení, kde měla být žalobkyně skutečně zaměstnána, kterou chtěla žalobkyně v rámci své stížnosti ze dne 24. dubna 2015 odstranit. Právě toto posledně uvedené oddělení mělo podat případnou žádost o obnovení smlouvy žalobkyně určenou ředitelství pro zdroje GŘ pro „Komunikaci“, které mohlo následně požádat o takové obnovení GŘ pro „Personál“, jednající jako OOUPS.
- 127 V odpovědi ze dne 20. srpna 2015 na stížnost žalobkyně ze dne 24. dubna 2015 však generální tajemník tuto nejasnost odstranil a potvrdil dočasnou povahu přeražení žalobkyně do oddělení pro návštěvnícký program. V doplňující stížnosti ze dne 10. září 2015 tedy žalobkyně zpochybnila neexistenci zájmu služby na obnovení její pracovní smlouvy s ohledem na potřeby audiovizuálního oddělení, ke kterému měla být považována za přidělenou během trvání administrativního šetření zahájeného ze strany OOUPS na základě žádosti o pomoc.
- 128 OOUPS přitom za účelem přijetí rozhodnutí o stížnosti v reakci na argumenty předložené v doplňující stížnosti ze dne 10. září 2015 zájem služby s ohledem na potřeby audiovizuálního oddělení posoudil. Dospěl však k závěru, že bez ohledu na zájem žalobkyně na prodloužení jejího služebního poměru nemělo toto oddělení potřebu odůvodňující takové prodloužení tohoto poměru u tohoto oddělení, ani obecně v rámci GŘ pro „Komunikaci“. Výtku žalobkyně ohledně nezohlednění zájmu služby musí být proto zamítnuta jako neopodstatněná.
- 129 V tomto ohledu je třeba ještě upřesnit, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že OOUPS může, pokud jde o rozhodnutí o neobnovení pracovní smlouvy, změnit nebo nahradit odůvodnění takového rozhodnutí ve stadiu stížnosti, jak učinil OOUPS v projednávané věci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. května 2014, Mocová v. Komise, T-347/12 P, EU:T:2014:268, body 33 až 46, a ze dne 10. září 2014, Tzikas v. AFE, F-120/13, EU:F:2014:197, bod 79). Konečné stanovisko orgánu se totiž stanoví právě v době přijetí odpovědi na stížnost, a tedy v tomto stadiu je třeba posoudit, zda OOUPS dodržel povinnost náležité péče s ohledem na odůvodnění jak původního rozhodnutí, tak odpovědi na stížnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. ledna 2017, LP v. Europol, T-719/15 P, nezveřejněno, EU:T:2017:7, bod 54).

- 130 Žalobkyně v replice také tvrdí, že v projednávané věci Parlament v žalobní odpovědi „vyjmenoval různá oddělení – oddělení [„]Europarl TV[“], [a]udiovizuální oddělení, tým Hotline Newsdesk – [u nichž se OOUPS] dotazoval na možnosti obnovení smlouvy žalobkyně“, aby poskytl „*in tempore suspecto*“ nové odůvodnění napadeného původního rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti. Takové odůvodnění je však podle ní nepřipustné.
- 131 V této souvislosti je třeba připomenout, že v rámci žalob podaných na základě článku 270 SFEU platí, že ačkoli nemůže být úplná absence odůvodnění nahrazena vysvětleními poskytnutými po podání žaloby, protože v tomto stadiu již taková vysvětlení neplní svou funkci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. listopadu 1981, Michel v. Parlament, 195/80, EU:C:1981:284, bod 22, ze dne 9. prosince 1993, Parlament v. Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, bod 23, a ze dne 23. února 1994, Coussios v. Komise, T-18/92 a T-68/92, EU:T:1994:19, body 74 až 76), není tomu tak v případě nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí přijatého OOUPS nebo orgánem oprávněným ke jmenování žalovaného orgánu.
- 132 V tomto posledním případě může totiž tento žalovaný orgán v průběhu řízení poskytnout doplňující upřesnění, čímž se žalobní důvod vycházející z nedostatečného odůvodnění stane bezpředmětným (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. května 1984, Picciolo v. Parlament, 111/83, EU:C:1984:200, bod 22, ze dne 8. března 1988, Sergio a další v. Komise, 64/86, 71/86 až 73/86 a 78/86, EU:C:1988:119, bod 52, a ze dne 30. listopadu 1993, Perakis v. Parlament, T-78/92, EU:T:1993:107, bod 52). V takovém případě však není žalovaný orgán oprávněn nahradit původní chybné odůvodnění napadeného rozhodnutí úplně novým odůvodněním (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. února 1990, Culin v. Komise, C-343/87, EU:C:1990:49, bod 15, a ze dne 6. listopadu 1997, Berlingieri Vinzek v. Komise, T-71/96, EU:T:1997:170, bod 79).
- 133 V projednávané věci Tribunál uvádí, že v rozhodnutí o stížnosti OOUPS výslovně uvedl, že jednak „možnost opětovně zaměstnat [žalobkyni] v [a]udiovizuálním oddělení již nepřichází v úvahu z důvodu, že mezitím [bylo] rozhodnuto o svěření výkonu úkolů, pro které byla zaměstnána, úředníkovi“, a jednak „vzhledem ke specifčnosti profilu [žalobkyně] a úkolům, které vykonávala, není možné, aby jí GŘ pro „Komunikaci“ po 31. prosinci 2015 nabídlo jiné pracovní místo odpovídající její kvalifikaci“.
- 134 Informace uvedené Parlamentem během soudního řízení, pokud jde o jednotlivá oddělení ředitelství pro sdělovací prostředky a ředitelství pro vztahy s občany spadající pod GŘ pro „Komunikaci“, u nichž OOUPS zjišťoval možnost obnovení smlouvy žalobkyně, tak představují pouze doplňující upřesnění ve smyslu judikatury citované v bodě 132 tohoto rozsudku, přičemž tyto informace jsou v souladu se zásadou legality, jelikož se týkají skutečností, které předcházely nebo nastaly současně s rozhodnutím o stížnosti (rozsudek ze dne 21. května 2014, Mocová v. Komise, T-347/12 P, EU:T:2014:268, bod 27). Je totiž nesporné, že jak v rozhodnutí o stížnosti, tak ve stadiu soudního řízení byla důvodem zamítnutí obnovení smlouvy žalobkyně po 31. prosinci 2015, který uvedl OOUPS a na který poukázal Parlament, neexistence volného pracovního místa v rámci GŘ pro „Komunikaci“, které by takové obnovení s ohledem na profil žalobkyně umožnilo.
- 135 V tomto ohledu je třeba dále uvést, že vzhledem k judikatuře připomenuté v bodech 119 a 120 tohoto rozsudku nebyl OOUPS na základě své povinnosti náležité péče povinen zkoumat možnost prodloužit smlouvu žalobkyně za účelem přidělení do jiných oddělení než do audiovizuálního oddělení a oddělení pro návštěvnický program, protože takový postup by žalobkyni zaručil přednostní právo, které svědčí pouze úředníkům a ohrozilo by zájmy zaměstnanců těchto jiných oddělení, kteří mají zájem na obnovení svých vlastních pracovních smluv v těchto odděleních, nebo uchazečů ve výběrových řízeních vyhlášených na volná pracovní místa v uvedených odděleních (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. prosince 2013, ETF v. Schuerings, T-107/11 P, EU:T:2013:624, bod 87). V projednávané věci však OOUPS nad rámec toho, co mu ukládala povinnost náležité péče, zkoumal v rozhodnutí o stížnosti volná pracovní místa v rámci celého GŘ pro „Komunikaci“, avšak dospěl k závěru, že žádné vhodné pracovní místo takové obnovení po 31. prosinci 2015 neumožňuje.

- 136 Toto zjištění není tedy v žádném případě stíženo vadou zjevně nesprávného posouzení.
- 137 Žalobkyně totiž k datu přijetí rozhodnutí o neobnovení své smlouvy zastávala pracovní místo smluvního zaměstnance pro pomocné práce. V tomto ohledu, jak oznámil vedoucí audiovizuálního oddělení v e-mailu ze dne 26. listopadu 2014 a jak dokazují informace a údaje poskytnuté Parlamentem, procházelo toto oddělení reorganizací za tím účelem, aby OOUPS mohl svěřit úkoly dříve vykonávané žalobkyní úředníkům, což – jak bylo vysvětleno dříve – spadá do jeho široké rozhodovací pravomoci při organizaci svých útvarů. Z tohoto důvodu mohl přednostně obsadit pracovní místo, které bylo předmětem oznámení o volném pracovním místě s referenčním číslem AST/157554, přeložením úředníka funkční skupiny asistentů, což je postavení, které žalobkyně neměla. Kromě toho dokumenty předložené Parlamentem dokazují, že v roce 2016 byl po odchodu žalobkyně v rámci ředitelství pro sdělovací prostředky zaměstnán jen jediný smluvní zaměstnanec pro pomocné práce. V daném případě se jednalo o zaměstnance, který byl zaměstnán s cílem nahradit od 3. srpna 2015 do 2. února 2016 osobu na mateřské dovolené. Tento zaměstnanec byl však přijat k výkonu činností v oddělení „Europarl TV“, odlišného od audiovizuálního oddělení a oddělení pro návštěvnický program, a ke dni jeho přijetí nebyla žalobkyně k dispozici pro potřeby takového nahrazení, protože sama byla v pracovní neschopnosti, a nic nenaznačuje, že by její profil odpovídal potřebám tohoto nahrazení.
- 138 Žalobkyně vyjadřuje také politování nad tím, že se navzdory žádostem, které podávala, vnitřní výběrová řízení, která byla v Parlamentu organizována, týkala jen „velmi specifických a technických [profilů] [...] archivářů, editorů, grafiků nebo produkčních [...]“. Je nicméně třeba připomenout, že podle článku 27 služebního řádu se „[p]řijímání [úředníků] řídí potřebou orgánu zajistit si služby úředníků s nejvyšší úrovní způsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, vybraných na co nejširším zeměpisném základě ze státních příslušníků členských států Unie“. Žádný zaměstnanec tedy nemůže požadovat zorganizování výběrového řízení odpovídajícího jeho profilu, protože bez ohledu na čl. 4 odst. 3 vnitřních předpisů pro přijímání do služebního poměru nemůže orgán usnadňovat přístup svých zaměstnanců k postavení úředníka takovým způsobem, který by porušoval zásadu rovného zacházení.
- 139 Žalobkyně konečně uvádí, že v konečném důsledku vykonávala po dobu téměř třinácti let v různých postaveních stejné úkoly, a tedy OOUPS byl v souladu s povinností náležité péče povinen její poslední smlouvu prodloužit.
- 140 V tomto ohledu je třeba uvést, že ačkoli žalobkyně pracovala pro společnost poskytující služby Parlamentu, OOUPS jí nabídl, že ji zaměstná přímo jako smluvní zaměstnankyni od 1. dubna 2005 a že od 1. února 2006 byla zaměstnána jako dočasná zaměstnankyně. Podle článku 8 druhého pododstavce PŘOZ tato pracovní smlouva dočasného zaměstnance skončila povinně po uplynutí maximální doby šesti let pracovního poměru v tomto postavení a je třeba mít za to, že tento pracovní poměr představující výjimku ze zásady, podle které mají být stálá pracovní místa obsazována jmenovanými úředníky, nemůže mít za cíl nic jiného než vyhovět potřebám audiovizuálního oddělení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2011, Adjemian a další v. Komise, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 79).
- 141 Po skončení pracovního poměru v maximální délce šesti let jako dočasné zaměstnankyně se však OOUPS postaral o to, aby mohl žalobkyni nadále zaměstnávat, v tomto případě jako smluvní zaměstnankyni pro pomocné práce, i když v tomto ohledu žalobkyně nyní tvrdí, že jí byly svěřeny stejné úkoly v nepozměněné podobě jako jak dočasné zaměstnankyni, tak pomocné zaměstnankyni a smluvní zaměstnankyni pro pomocné práce, což v konečném důsledku zpochybňuje opodstatněnost použití jedné nebo druhé této kategorie zaměstnání ze strany OOUPS.
- 142 Kromě toho OOUPS souhlasil s tím, že žalobkyni *ex gratia* poskytne částku ve výši 22 000 eur.
- 143 Všechny tyto skutečnosti přitom svědčí o náležité péči OOUPS vůči dotyčné.

144 Na základě výše uvedených úvah se OOUPS nedopustil zjevně nesprávného posouzení ani neporušil svou povinnost náležitě péče, když měl za to, že v projednávané věci nemůže obnovit smlouvu žalobkyně, přinejmenším po 31. prosinci 2015.

145 Třetí žalobní důvod musí být tedy zamítnut.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu

146 Na podporu čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že OOUPS porušil článek 41 odst. 2 Listiny základních práv, když ji před přijetím napadeného původního rozhodnutí opomenul vyslechnout. Kdyby byla vyslechnuta, mohla poukázat na to, že potřeby oddělení pro návštěvnický program narůstají a vyžadují prodloužení její pracovní smlouvy. OOUPS by se tak mohl dotázat tohoto oddělení na jeho skutečné potřeby a objasnit zjevný rozpor mezi jeho skutečnými potřebami a napadeným původním rozhodnutím, ve kterém byla existence uvedených potřeb popřena. Žalobkyně mohla podle svého tvrzení rovněž OOUPS upozornit na to, že dne 24. dubna 2015 podala stížnost proti rozhodnutí o přeřazení, aby napadla trvalou povahu uvedeného přeřazení, stejně jako uvést, že další oddělení GŘ pro „Komunikaci“ potřebují lidské zdroje, a to především ředitelství pro sdělovací prostředky a v jeho rámci audiovizuální oddělení. Zveřejnění čtyř oznámení o volných pracovních místech mezi 27. březnem a 29. květnem 2015 bylo také údajem, na který se mohla před OOUPS odvolávat pro účely prokázání existence uvedených potřeb. Rovněž mohla na podporu žádosti o obnovení získat svědectví ředitele ředitelství pro sdělovací prostředky o stavu tohoto ředitelství.

147 Kromě skutečnosti, že napadené původní rozhodnutí mohlo být jiné, pokud by byla předtím ze strany OOUPS vyslechnuta k otázce obnovení její smlouvy, žalobkyně tvrdí, že nahrazení odůvodnění původního rozhodnutí ve stadiu rozhodnutí o stížnosti zcela novým odůvodněním, které je v rozporu s prvním, představuje porušení povinnosti uvést odůvodnění. Vyplývá to také z okolnosti, že OOUPS v rozhodnutí o stížnosti neodpověděl na některé její výtky.

148 Parlament navrhuje čtvrtý žalobní důvod zamítnout a uvádí, že žalobkyně v projednávané věci mohla v žádosti o obnovení uvést důvody, které podle ní odůvodňovaly obnovení její smlouvy. OOUPS přitom řádně zohlednil argumenty v tomto ohledu předložené žalobkyní, zejména když v rozhodnutí o stížnosti rozhodl o vyhovění jejímu požadavku na prodloužení její smlouvy do 31. prosince 2015 na základě legitimního očekávání. V každém případě, i za předpokladu, že by OOUPS v projednávané věci porušil právo žalobkyně být vyslechnuta, má Parlament za to, že i kdyby ji řádně vyslechl, přijal by stejné rozhodnutí o neobnovení její smlouvy. Má totiž za to, že argumenty uvedené v žalobě, které žalobkyně mohla uvést před vydáním napadeného původního rozhodnutí, jsou stejné jako ty, které uvedla v žádosti o obnovení a ve své stížnosti ze dne 22. července 2015 a na které odpověděl jak v napadeném původním rozhodnutí, tak v rozhodnutí o stížnosti.

149 Úvodem je třeba připomenout, že právo na obhajobu, jak je zakotveno v článku 41 Listiny základních práv, který je podle unijního soudu obecně použitelný (rozsudek ze dne 11. září 2013, L v. Parlament, T-317/10 P, EU:T:2013:413, bod 81), zahrnuje, i když je širší, procesní právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout, stanovené v odstavci 2 písm. a) uvedeného článku (rozsudek ze dne 5. února 2016, GV v. ESVČ, F-137/14, EU:F:2016:14, bod 71).

150 Právo být vyslechnut, které musí být zaručeno i při neexistenci použitelné právní úpravy, tak vyžaduje, aby dotčené osobě bylo umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko ohledně skutečností, které by mohly být použity v aktu, jenž vůči ní bude přijat (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. června 2015, BP v. FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356, bod 52 a citovaná judikatura, a ze dne 12. května 2016, FS v. EHSV, F-50/15, EU:F:2016:119, bod 115).

- 151 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že rozhodnutí administrativy nevyužít možnosti prodloužit pracovní smlouvu zaměstnance na dobu určitou, když takovou možnost podle PŘOZ má, není z formálního hlediska rozhodnutím přijatým po skončení postupu zahájeného proti dotyčné.
- 152 Pokud však zaměstnanec jako osoba, na kterou se vztahuje služební řád, podá podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu žádost o obnovení své pracovní smlouvy před skončením uvedené smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. září 2006, Komise v. Fernández Gómez, C-417/05 P, EU:C:2006:582, bod 38) nebo pokud orgán ve svých vnitřních předpisech stanoví včasné zahájení zvláštního postupu před uplynutím doby platnosti smlouvy zaměstnance pro obnovení jeho smlouvy, je třeba mít za to, že po skončení takového postupu nebo na základě takové žádosti podle služebního řádu je ze strany OOUPS přijato rozhodnutí o obnovení smlouvy dotyčného a pokud takové rozhodnutí dotyčného poškozuje, musí být ze strany OOUPS vyslechnut před přijetím uvedeného rozhodnutí, které musí být navíc odůvodněno, jak vyžaduje článek 25 služebního řádu, který je podle článku 92 PŘOZ obdobně použitelný na smluvní zaměstnance pro pomocné práce.
- 153 Za této situace, ve které OOUPS rozhodne nevyužít možnosti prodloužit pracovní smlouvu zaměstnance, kterou má podle PŘOZ, za předpokladu, že je taková možnost stanovena v PŘOZ, může být takové rozhodnutí o neobnovení přijato až poté, co měl dotyčný možnost užitečně vyjádřit své stanovisko, a to případně jen jednoduchým oznámením ze strany OOUPS o jeho úmyslu a důvodech nevyužití uvedené možnosti, a to v rámci byť jen krátké písemné nebo ústní komunikace (v tomto smyslu viz obdobně rozsudky ze dne 18. prosince 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, body 49 až 52, ze dne 3. července 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 33 a ze dne 10. září 2014, Tzikas v. AFE, F-120/13, EU:F:2014:197, bod 59). Tato komunikace musí být zahájena ze strany OOUPS, který nese důkazní břemeno (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. prosince 2007, Marcuccio v. Komise, C-59/06 P, EU:C:2007:756, bod 47, ze dne 3. června 2015, BP v. FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356, bod 54 a ze dne 12. května 2016, FS v. EHSV, F-50/15, EU:F:2016:119, bod 116).
- 154 V tomto ohledu bylo rovněž rozhodnuto, že zásada dodržování práva na obhajobu je o to naléhavější, pokud bylo rozhodnutí o neobnovení pracovní smlouvy tak jako v projednávané věci přijato v rámci kontextu poznamenaného existencí problémů v mezilidských vztazích (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. června 2015, BP v. FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356, bod 51 a ze dne 12. května 2016, FS v. EHSV, F-50/15, EU:F:2016:119, bod 114), přičemž je však třeba připomenout, že existence porušení práva být vyslechnut musí být posuzována zejména v závislosti na právních pravidlech upravujících dotyčnou oblast (rozsudek ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 34).
- 155 V projednávané věci poté, co byla šest pracovních dní před uplynutím doby platnosti smlouvy dne 31. května 2015 podána žádost o obnovení, a nezávisle na tom, že administrativa měla v tomto ohledu na odpověď na základě článku 90 odst. 1 služebního řádu lhůtu v délce čtyř měsíců (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. ledna 2017, LP v. Europol, T-719/15 P, nezveřejněno, EU:T:2017:7, bod 64), a protože dotyčná tehdy měla pracovní volno z důvodu nemoci, byl OOUPS schopen poskytnout odpověď na žádost o obnovení v době kratší než jeden týden. Předtím však dotyčnou v tomto ohledu formálně nevyslechnul, přestože splnění požadavků vyplývajících z čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv nepředstavuje pro pečlivou správu žádné zvláštní obtíže a vyslechnutí dotyčné je minimální zárukou, když administrativa tak jako v projednávané věci jedná v oblasti, ve které má širokou posuzovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. února 2016, GV v. ESVČ, F-137/14, EU:F:2016:14, bod 77). OOUPS rovněž žalobkyni formálně nevyslechl ani před vydáním potvrzujícího rozhodnutí ze dne 14. července 2015.
- 156 Z toho vyplývá, že v projednávané věci OOUPS porušil právo žalobkyně být vyslechnuta, a tedy článek 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv.

- 157 Podle judikatury je však i v případě, kdy došlo k porušení práv na obhajobu, pro účely vyhovění žalobnímu důvodu ještě třeba, aby řízení mohlo vést k odlišnému výsledku v případě, že by k této vadě nedošlo (viz usnesení ze dne 14. dubna 2016, Dalli v. Komise, C-394/15 P, nezveřejněno, EU:C:2016:262, bod 41, rozsudky ze dne 6. února 2007, Wunenburger v. Komise, T-246/04 a T-71/05, EU:T:2007:34, bod 149 a ze dne 18. září 2015, Wahlström v. Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 21 a citovaná judikatura).
- 158 V tomto ohledu Tribunál uvádí, že skutečnosti uplatněné žalobkyní ve stadiu soudního řízení v podstatě odpovídají těm, které uvedla v žádosti o obnovení. OOUPS přitom tyto skutečnosti zohlednil, protože na základě této žádosti přijal napadené původní rozhodnutí, tedy rozhodnutí ze dne 28. května 2015, které bylo potvrzené rozhodnutím ze dne 14. července 2015.
- 159 Kromě toho tyto stejné skutečnosti byly zopakovány a rozvedeny ve stížnosti a v doplňující stížnosti. V rozhodnutí o stížnosti však OOUPS na uvedené argumenty reagoval a potvrdil své rozhodnutí smlouvu žalobkyně neobnovit. Pokud jde navíc o čtyři další oznámení o volném pracovním místě, na které se žalobkyně mohla odvolávat, kdyby byla vyslechnuta, postačí konstatovat, že se týkala pracovních míst funkční skupiny administrátorů a měla být přednostně obsazena přeložením nebo jmenováním úředníků.
- 160 I kdyby tedy žalobkyně byla formálně vyslechnuta před přijetím napadeného původního rozhodnutí, je třeba mít za to, že s ohledem na skutečnosti, které uvedla ve stadiu soudního řízení, by to z hlediska obnovení její smlouvy nevedlo k jinému výsledku.
- 161 Vzhledem k předcházejícím úvahám musí být čtvrtý žalobní důvod znějící na zrušení zamítnut, a návrhová žádání směřující ke zrušení musí být proto zamítnuta v celém rozsahu.

K návrhovým žádáním na náhradu škody

- 162 Na podporu svých návrhových žádání směřujících k náhradě škody žalobkyně tvrdí, že utrpěla nemajetkovou újmu z důvodu protiprávnosti napadeného původního rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti zejména proto, že tato rozhodnutí představovala zneužití pravomoci ze strany OOUPS a odpovídala propuštění, o kterém bylo rozhodnuto v důsledku podání žádosti o pomoc. Žalobkyně tvrdí, že utrpěla psychickou újmu, takže musela podstoupit léčbu, a má za to, že přístupem OOUPS při rozhodování byla poškozena její důstojnost. Za těchto podmínek se dovolává existence nemajetkové újmy, která jí byla způsobena a jež musí být nahrazena poskytnutím částky ve výši 100 000 eur.
- 163 Kromě toho žalobkyně poukazuje na další aspekty způsobu komunikace OOUPS se svými zaměstnanci, kterým končila jejich smlouva, zejména zablokování její e-mailové schránky ke dni 31. května 2015, jakož i automatické zasílání informativních e-mailů o administrativních postupech spojených se skončením smlouvy, které mají dotyční ignorovat, pokud bude jejich smlouva bezprostředně obnovena, a domnívá se, že tyto aspekty představují odlišný nesprávný postup správy, které jí způsobilo nemajetkovou újmu, jež musí být nahrazena poskytnutím částky ve výši 15 000 eur.
- 164 Parlament navrhuje návrhová žádání na náhradu škody zamítnout jako neopodstatněná a zdůrazňuje, že jeho útvary se nedopustily žádného pochybení ani v rámci přijetí rozhodnutí o neobnovení smlouvy žalobkyně ani obecně způsobem, kterým záležitost posledně uvedené řešily.
- 165 V tomto ohledu stačí připomenout, že návrhová žádání znějící na náhradu majetkové nebo nemajetkové újmy musí být zamítnuta, pokud tak jako v projednávané věci vykazují úzkou souvislost s návrhovými žádáními znějícími na zrušení, jež byla sama zamítnuta jako nepřipustná nebo neopodstatněná (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. března 2001, Connolly v. Komise, C-274/99 P,

EU:C:2001:127, bod 129, ze dne 14. září 2006, Komise v. Fernández Gómez, C-417/05 P, EU:C:2006:582, bod 51, a ze dne 30. dubna 2014, López Cejudo v. Komise, F-28/13, EU:F:2014:55, bod 105).

- 166 Návrhová žádání, která směřují k náhradě nemajetkové újmy z důvodu protiprávnosti napadeného původního rozhodnutí a rozhodnutí o stížnosti, musí být tedy zamítnuta.
- 167 Kromě toho v rozsahu, v němž se tato návrhová žádání týkají náhrady nemajetkové újmy, která souvisí s odlišným nesprávným postupem administrativy, neumožňují skutečnosti uvedené žalobkyní toto údajné pochybení prokázat. Jelikož je totiž elektronická pošta striktně vyhrazena k používání přímo spojenému s úkoly vykonávanými zaměstnancem, nebylo neobvyklé, že OOUPS se skončením pracovního poměru žalobkyně deaktivoval její e-mailovou schránku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2015, CH v. Parlament, F-132/14, EU:F:2015:115, bod 74). OOUPS kromě toho mohl v zájmu fungování služby rozhodnout, že e-maily budou automaticky zasílány zaměstnancům, jejichž smlouvy se blíží ke konci, podle stanoveného časového plánu.
- 168 Z toho vyplývá, že návrhová žádání směřující k náhradě škody v souvislosti s údajným odlišným nesprávným postupem OOUPS, musí být rovněž zamítnuta.
- 169 Vzhledem k tomu, že návrhová žádání směřující ke zrušení a návrhová žádání směřující k náhradě škody byla zamítnuta, je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 170 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 171 Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) HF se ukládá náhrada nákladů řízení.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. dubna 2017.

Podpisy.